

Boss, Tôi Không Muốn Yêu Anh Nữa

Contents

Boss, Tôi Không Muốn Yêu Anh Nữa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	45
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	63
32. Chương 32	65
33. Chương 33	67
34. Chương 34	69

Boss, Tôi Không Muốn Yêu Anh Nữa

Giới thiệu

Thể loại: Hắc bang, ngôn tình, HE Độ dài: 34 chapCâu chuyện kể về chuyện tình của hai nhân vật mà thông qua đó có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-toi-khong-muon-yeu-anh-nua>

1. Chương 1

- Boss, tôi thích anh.- cô lấy hết can đảm nói với con người lạnh lùng trước mặt.

- Ồ, nếu cô có thời gian để nói mấy câu này thì tối nay tăng ca đi. - anh lạnh lùng đứng dậy rời đi.

- À...Vâng - cô cúi đầu nói. Không sao lần đầu thôi, không được bỏ cuộc.

- Boss đây là cơm tôi tự làm, mời anh dùng thử - cô đẩy hộp cơm về phía anh.

- Hôm nay tôi đi ăn với đối tác, còn hộp cơm này....- anh nhìn hộp cơm - vứt đi. Mai mốt cô đừng làm nữa.

Anh lạnh lùng bước đi, bỏ lại cô đang đứng như trời trồng. Cô vuốt ngực, tự trấn an mình.

” Phải cố lên, không được từ bỏ ”

Dù vậy, nhưng sao tim cô lại nhói thế này.

Cô thích anh...à không cô yêu anh. Yêu anh từ ánh nhìn đầu tiên. Cô được chọn làm thư ký riêng cho anh. Nghe được tin đó, cô rất là vui.

Cô có thể ở bên cạnh anh và giúp đỡ cho anh, cô cứ tin một ngày anh sẽ thấy được tình cảm cô dành cho anh. Nhưng chắc ngày đó sẽ không bao giờ tới. Anh lúc nào cũng lạnh lùng, số lần anh và cô nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay. Cô năm lần bảy lượt nói tình cảm của mình cho anh biết nhưng đều bị anh bác bỏ. Liệu cô có nên tiếp tục tình yêu chỉ đến từ một phía này không?

- Boss, đây là....- cô kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên trong phòng. Một cô gái quyến rũ đang ngồi trên đùi anh, nút áo anh đã mở gần hết, dây áo cô ta trễ xuống lộ ra vòng một đầy đặn. Cô đứng chôn chân tại chỗ, cố kìm nén đau thương bước lại bàn anh.

- Đây là tài liệu của phòng kế hoạch, mời anh xem qua. - cô lãnh đạm nói.- Tôi xin phép ra ngoài, xin lỗi đã làm phiền - cô cúi người xin lỗi rồi bước ra ngoài.

- Khoan đã - anh lạnh lùng lên tiếng. Cô gái này, hôm nay sao thế? Sao lại dùng giọng lãnh đạm đó nói chuyện với anh?

- Lần sau tôi sẽ gõ cửa. Xin lỗi Boss - cô nhanh chóng bước ra ngoài. Cô không muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, nếu cô còn ở lại cô sợ nước mắt cô sẽ rơi mất.

Có lẽ cô đã có câu trả lời cho đoạn tình cảm này của cô rồi.

- Anh hai cô gái vừa rồi là ai thế? - cô gái ngồi trên đùi anh hỏi.

- Chị dâu của em. - anh cài nút áo,thản nhiên trả lời.

2. Chương 2

- Chị dâu? Từ khi nào mà anh bắt đầu yêu đương thế? - Thiên Nhi bước xuống khỏi đùi anh,mở lời trêu chọc.

- Chuyện này không phải chuyện của em. Lần sau tới gặp anh mặc đồ kín đáo một chút, em xem em mặc đồ gì mà như không mặc, dây áo hở tí là rớt xuống... với lại đừng ngồi lên đùi anh nữa. - anh nghiêm giọng nói. Anh thật sự không chịu nổi tính cách của cô em gái này.

- Anh sợ chị dâu ghen à? Nhưng bên Mỹ em đều mặc như vậy... với lại ngồi lên đùi anh đã là thói quen từ nhỏ đến lớn rồi...muốn sửa hơi khó nha - Thiên Nhi nghịch ngợm nói. - Mà sao anh lại cố gằng hết nút áo thế?

- Nóng. Với lại cố không phải để em nhìn - anh lạnh giọng trả lời.

Anh vốn định cho con mèo nhỏ kia nhìn....để xem phản ứng của cô ra sao, nhưng anh không ngờ, người nhìn thấy không phải cô.....mà là cô em gái trời đánh của anh.

- Xì, em nghĩ chị ấy hiểu lầm em với anh rồi nha. Xem ra hành trình

bắt vợ của anh hai... còn gian nan lắm. - Thiên Nhi trêu chọc nói.

- Nếu em còn nói thêm câu nào nữa thì anh không ngại tống em về Mỹ đâu. Còn bây giờ em về đi cho anh làm việc - anh day day trán. Sao cô em gái này lại thích chọc anh thế? Còn con mèo nhỏ kia nữa, cô thực sự hiểu lầm anh sao? Cô có thể hỏi anh mà.

Thiệt là đau đầu chết đi được.

- Hứ, có vợ là đuổi em đi. Em trừ anh ế tới già - Thiên Nhi dậm chân vùng vằng bỏ đi. Anh lạnh lùng nhìn cánh cửa bị đóng mạnh. Con bé này thực là...

“Cốc....cốc...”

- Vào đi.

- Thưa Boss, đây là lịch trình hôm nay - ả thư ký ộp ộp nói. Hôm nay là cơ hội để ả quyến rũ Boss, ả cố ý trang điểm thật đẹp, mặc một bộ đồ sexy nhất, ả tin với ngoại hình của ả, ả không tin Boss không động lòng.

Anh nghe giọng lạ, liền từ đồng giấy tờ nhìn lên. Nhìn thấy ả, anh thật sự buồn nôn. Anh lại cúi xuống đồng giấy tờ cất giọng lạnh lùng.

- Tiểu Băng đâu? Sao lại là cô?

Đây không phải là công việc của cô sao? Sao lại để ả này làm?

- O... Dạ cô ấy đau bụng nên nhờ tôi làm thay - ả ta trả lời.

- À...rồi cô có thể đi - Anh không muốn cô ả trong phòng mình lâu hơn. Mùi nước hoa của ả làm anh buồn nôn.

- Nhưng em chưa__

- Không cần, đi ra. - Anh nghiêm giọng.

- Dạ - ả tức tối đi ra ngoài.

Hừ, ả không tin là ả không nắm được trái tim của người đàn ông này.

3. Chương 3

Mấy ngày nay, cô lúc nào cũng tránh mặt anh. Đưa tài liệu, báo cáo lịch trình,...là những công việc của cô thường làm, cô cũng nhường cho những thư ký khác làm. Họ không những không trách móc cô lười biếng mà còn nhiệt tình làm hộ.

Muốn gần gũi Boss, ai mà không muốn.

Cô muốn cô phải thực sự mạnh mẽ để có thể đối diện với anh. Cô không muốn rung động vì anh thêm một lần nào nữa.

Thấy người mình thương gần gũi với người phụ nữ khác, có cô gái nào không đau lòng.

Mấy ngày nay, không gặp được cô, anh thực sự rất nhớ cô. Nhớ con mèo nhỏ lúc nào cũng leo đèo theo anh luôn miệng nói thích anh. Nhớ những hộp cơm cô làm cho anh,... anh thật sự nhớ cô lắm.

Không phải anh muốn lạnh lùng với cô, anh làm vậy chỉ tốt cho cô thôi. Anh không muốn những người trong công ty gây áp lực cho cô, sợ những nhân viên nữ gây khó dễ với cô. Anh kêu cô đừng làm cơm cho anh vì anh sợ cô phải dậy sớm, sợ cô bị thiếu ngủ sẽ mệt mỏi cả ngày.

Vậy mà cô không hiểu ý tốt của anh! Lại còn hiểu lầm anh với Thiên Nhi? Bây giờ cô lại tránh mặt anh? Anh thực sự không biết con mèo nhỏ này muốn làm sao nữa?

Anh day day trán. mấy ngày nay anh thực sự rất đau đầu.

Đột nhiên cánh cửa mở phòng à tung ra, anh nhướn mày khó chịu.

- Cô không biết gõ cửa à? Sao lại không có phép tắc như vậy?- anh đập bàn quát.

Mấy ngày nay anh toàn đối diện với mấy cô thư ký trang điểm lòe loẹt, xịt nước hoa thơm phức thế này. Bọn họ toàn muốn gần gũi với anh, làm anh thực sự buồn nôn.

- Ô...tôi xin lỗi ạ. Nhưng thưa boss, không phải Tiểu Băng cũng không cần gõ cửa sao? - Á ganh tị nói. Sao lúc nào cô cũng được anh coi trọng? Á đâu thua kém cô? Tại sao chứ?

- Cô khác, cô ấy khác - bởi vì cô ấy là vợ tôi.

Anh âm thầm thêm vế sau.

Anh chán ghét nhìn ả. Anh ghét nhất là loại đàn bà như thế này.

- Nhưng cô ta cũng là thư ký, em cũng là thư ký. Tại sao Boss lúc nào cũng -

- Cô có báo cáo không? KHÔNG THÌ BIẾN - Anh lạnh lùng nói. Người đàn bà này sao lại khiến người ta chán ghét đến như vậy.

- Dạ,...em xin lỗi. Hôm nay, vào lúc 9h, boss có cuộc họp cổ đông . Buổi trưa, Boss ăn trưa với khách hàng. Buổi tối, Boss phải dự tiệc của Vương Tổng - ả lưu loát nói.

- Được,cô có thể đi.- Anh đuổi thẳng thừng.

- Dạ - ả lùi thủi bước ra ngoài.

- À khoan - Anh gọi ả.

- Dạ Boss có gì căn dặn? - ả vui mừng quay lại.

Ả nghĩ anh sẽ đem ả theo dự tiệc tối nay. Nghĩ đến đây làm ả vui sướng không thôi.

- Kêu Tiểu Băng qua đây gặp tôi - Anh muốn nhìn thấy cô, anh nhớ con mèo nhỏ đó lắm rồi.

- À...dạ.

Ra khỏi phòng anh, ả tức tối dậm chân.

” Hừ Tiểu Băng, cô chờ đấy, tôi sẽ không để cô yên đâu ”

4. Chương 4

Ả âm ức về phòng làm việc, đứng trước bàn cô, ả liếc cô, nghiêng răng nói.

- Boss muốn tìm cô. Chắc cô bị đuổi việc không chừng? Đồ lười biếng,lãng lơ. - Nói xong ả bước về bàn làm việc nhìn cô khiêu khích.

” Để xem cô làm thế nào? Muốn cướp boss của tôi, cô đâu có cửa ”

Đuổi việc? Tốt thôi. Cô cũng muốn nghỉ việc.

Đứng trước cửa phòng anh, cô do dự. Bây giờ cô không thể tự nhiên xông vào phòng anh như trước nữa. Cô nhẹ nhàng gõ cửa.

” Cốc...cốc ”

- Vào đi - Vẫn giọng nói lạnh lùng đó.

Cô bước vào, nhẹ nhàng bước tới bàn anh.

-Thưa Boss, anh gọi tôi có việc gì không? - cô lãnh đạm nói.

Anh đang vui đầu vào đóng giấy tờ liền ngược lên nhìn.

Con mèo nhỏ của anh.

Tại con mèo nhỏ này mà mấy ngày nay anh không tài nào tập trung vào công việc được. Tại cô mà anh mất ăn mất ngủ. Bây giờ gặp lại anh, cô lại tỏ thái độ lạnh nhạt như vậy. Cô muốn anh phải làm thế nào đây?

Cô nhìn anh.

Hình như anh ốm hơn trước rồi thì phải? Sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy.

” Aizzz, đã nói là không quan tâm đến anh ta nữa mà. Tỉnh táo lại ” - Cô gõ gõ đầu mình.

Hành động của cô lọt vào mắt anh, anh khẽ cười, mèo nhỏ ngốc.

- Tối nay, em đi dự tiệc với tôi - Anh dựa người vào ghế nói.

- Thưa Boss, tôi nghĩ anh nên đem theo Kì Kì thay vì tôi.- Cô đề nghị.

Tại sao lại là cô? Không phải đem theo ả Kì Kì không phải sẽ tốt hơn sao? Ắ giao tiếp tốt, thân hình lại

quyển rũ. Đem ả theo không phải là tốt hơn sao?

- Tôi muốn em đi, em dám cãi. Tối nay tôi sẽ qua nhà rước em. Tôi muốn em làm quen với những bữa tiệc sang trọng. Bây giờ em có thể về làm việc.

Anh cúi xuống tiếp tục làm việc. Môi anh nở nụ cười nham hiểm.

- Được, tôi xin phép về phòng. - Cô cúi người nói.

Bước ra khỏi phòng anh, cô vẫn còn suy nghĩ về câu nói của anh.

Tập làm quen? Làm quen làm gì? Cô cũng đâu hay đi dự tiệc đâu mà cần làm quen?

Cô bước về bàn làm việc. Thấy cô, ả liền khinh bỉ nói.

-Ồ cô chưa bị đuổi việc à? Số cô hên thật. Mà Boss kêu cô làm gì thế?

- Boss kêu tôi đi dự tiệc với boss tối nay - Cô lãnh đạm nói.

- Cái gì? Cô mà cũng có tư cách đi với sao?- ả chỉ vào mặt cô nói.

Tại sao lúc nào cũng là cô? Cô với ả hơn thua gì nhau? Tại sao? Tại sao?

- Tôi làm sao mà không có tư cách đó? Còn cô, cô có tư cách gì mà chỉ vào mặt tôi - Cô đứng lên gạt tay ả xuống, lạnh lùng nói.

Với loại người này cô không cần nói nhiều.

- Cô đừng tưởng mình làm thư ký riêng của Boss mà lên mặt. Cô chỉ là loại lăng lơ đi quyến rũ đàn ông thôi - ả tức giận nói.

- Tôi lăng lơ? Hừ. Cô không xem lại bản thân mình xem? - cô lạnh giọng nói.

Nói xong cô bước ra ngoài. Nói chuyện với loại người này làm cô rất mệt mỏi.

Thấy cô đi ra ngoài, ả tức tối ném đồ về hướng cửa, nguy hiểm nhìn bóng lưng cô.

” Cô chờ đó. Chọc đến tôi, cô phải hối hận ”

5. Chương 5

Đến tối, cô ngồi trước bàn trang điểm nhìn lại chính mình trong gương, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu trắng dài đến đầu gối, trên viền váy đính vài viên kim cương nhỏ. Chiếc váy này là do anh mua nhờ người đem đến cho cô.

Chắc vì anh không muốn mất mặt nên mới mua chiếc váy đắt tiền này cho cô.

Cô vừa bước xuống nhà đã thấy anh đứng trước cổng. Anh mặc một bộ vest trắng trên viền áo cũng đính vài viên kim cương nhỏ, nhìn anh như bạch mã hoàng tử trong cổ tích.

Nhưng trùng hợp vậy sao? Nhìn... thật giống đồ cặp.

Thấy cô đứng đơ người, anh khẽ cười, bước lại gần cô nói.

- Chùi nước miếng đi.

- Á... Chùi nước... - cô đưa tay lên miệng mình chùi chùi.

Ách, đâu có nước miếng. Cô lờm tên boss đang tủm tỉm cười.

- Được rồi, không làm trò hề nữa. Đi thôi. - Anh khôi phục lại vẻ lạnh lùng của mình nói.

Thấy cô định ngồi ghế sau, anh liền kéo tay cô lên ngồi ghế phụ lái.

Cô ngượng ngùng, giựt tay lại. Người đàn ông này sao hôm nay lại tỏ ra thân mật với cô thế? Không phải anh...

Đột nhiên anh chồm người về phía cô. Mặt cô đỏ bừng, lắp bắp nói.

- Boss....boss...anh... anh làm...gì thế?

- Tôi chỉ cài dây an toàn cho em thôi mà.... chứ em nghĩ tôi định làm gì em? - anh tà mị nói. Con mèo nhỏ này thật là...

- Tôi...tôi...- cô ngáp ngừng.

Biết nói làm sao? Chẳng lẽ nói cô nghĩ anh định hôn cô?

- Đây không phải công ty nên không cần gọi tôi là Boss. Cứ gọi Thiên là được. - Anh chăm chú lái xe nói.

- Nhưng thưa boss, gọi thẳng tên anh, như vậy không tốt lắm đâu. - Cô lãnh đạm nói.

Thiên? Không phải gọi vậy là quá thân mật rồi sao? Cô đang muốn từ bỏ thứ tình cảm này nên làm ơn đừng cho cô hi vọng nữa.

- Tôi nói có thể là có thể - Anh nghiêm mặt nói.

Con mèo nhỏ này lại muốn chọc điên anh sao? Không tốt? Chỗ nào không tốt? Anh thấy vậy là rất rất rất tốt.

Cô im lặng.

Được rồi, chỉ là gọi bằng tên thôi mà.

Nhưng làm ơn, đừng gieo rắc cho cô hi vọng nào nữa.

Chiếc xe của anh dừng trước một nhà hàng sang trọng, đây cũng là nơi tổ chức bữa tiệc. Bữa tiệc mời đầy đủ các nhân vật có tiếng trong thương trường.

Anh lẳng tử bước xuống xe. Nhìn thấy anh, các tiểu thư bắt đầu xôn xao. Anh không quan tâm, bước vòng qua xe mở cửa, anh đưa tay ra liền có một bàn tay nắm lấy tay anh. Cô nhẹ nhàng bước xuống xe. Anh nắm chặt tay cô bước vào trong bữa tiệc. Nhìn theo họ là những ánh mắt đố kỵ của các tiểu thư nhà giàu.

- Đó không phải là chủ tịch Hoàng Thiên nổi tiếng sao? Không phải anh ta không thích tiếp cận phụ nữ sao? - một cô gái lên tiếng.

- Chắc là tình nhân của anh ấy thôi - Một ả chảnh chọe lên tiếng.

Nghe những lời đó, cô cúi đầu trầm mặt. Tình nhân? Cô chỉ thấp hèn thế thôi sao. Cô chỉ là một thư ký nhỏ bé làm sao mà xứng với anh.

- Em làm sao thế? Không khỏe à?- Thấy cô cúi đầu xuống, anh ôn nhu hỏi. Không phải là lúc nầy say xe đó chứ?

- À... Không sao.

Anh ôn nhu với cô? Ai nói với cô rằng cô nghe lầm đi.

- Không sao là tốt. Tôi qua chào hỏi một số người, em ở đây ăn đi - Anh nói với cô. Thật ra để cô ở đây anh không yên tâm chút nào.

- Được rồi anh đi đi.

Trước khi đi anh còn khoác lên vai cô áo vest của mình

Cô giật giật khéo môi. Trong đây lạnh lắm sao?

6. Chương 6

Anh đi qua chào hỏi vài người trong thương trường.

- Nè, cô ấy là ai thế? - Phong - bạn thân anh hất mặt về phía cô hỏi.

- Vợ tôi - Anh lạnh lùng trả lời. Nhìn cô đang lay hoay ở bàn ăn, anh ôn nhu mỉm cười.

“Rắc..”

Xung quanh vọng tới tiếng cầm rơi xuống đất.

Hàn Phong trợn to mắt không thể tin nhìn màn này.

Ác ma đang nở nụ cười? Gặp quỷ rồi!!!

- Khép miệng cậu lại! - Anh lạnh lùng nhìn Hàn Phong.

Anh vẫn không hiểu sao anh với cậu ta có thể làm bạn thân cho đến bây giờ.

Bên cô thì không mấy tốt, cô cứ bị các tiểu thư nhìn chăm chăm là cô khó chịu.

Soi mới cô sao? Cô có gì mà soi mới? Hay là... tại cô đi với anh?

- Ồ... Đây không phải tình nhân bé nhỏ của chủ tịch Hoàng Thiên hay sao? - Một giọng chanh chua cất lên.

Cô nhận ra cô ta, cô ta là người nói cô là tình nhân của anh.

- Tôi chỉ là thư ký của anh ấy - Cô lịch sự nói.

Dù gì gia đình cô ta cũng là đối tác của công ty anh, làm sao cô có thể đắc tội được.

- Nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước

Cô không muốn dính dáng với những người này. Cô biết họ ghét cô vì cô đi với anh. Nhưng cô đâu muốn đi, cô bị ép mà.

Bỗng cánh tay cô bị kéo lại, cô mất thăng bằng xém ngã.

- Tôi chưa nói xong với cô mà - Cô ta liếc nhìn cô nói.

Cô xoa xoa cánh tay bị kéo mạnh. Lạnh lùng nhì cô tiểu thư trước mặt.

- Hừ! Cô dám dùng ánh mắt đó nhìn tôi - Cô ta tức giận nói. Chưa ai dám nhìn cô ta bằng ánh mắt đó.

Các tiểu thư xung quanh bắt đầu nhìn cô khinh bỉ.

Có kịch vui để xem rồi.

- Cô dám không trả lời tôi - Cô ta tức giận bước đến gần cô.

Cô lùi về phía sau, đụng đến bàn ăn, cô hoảng sợ. Thấy cô sợ sệt, cô ta thích thú, đi nhanh hơn về phía cô.

Thấy cô ta gần đến, cô vội lấy ly rượu trên bàn ăn hất thẳng lên người cô ta trước sự ngạc nhiên của mọi người.

“Chát ”

- Cô dám làm vậy với bốn tiểu thư. Cô chỉ là một tình nhân bé nhỏ thôi. Tôi mới là phu nhân của anh Thiên.

Cô ta bước đến tát cô làm cô không đứng vững. Cô ôm má, ngược mặt nhìn cô ta.

- Tôi đã nói, tôi không phải tình nhân của anh ta - Cô lạnh lùng nói.

- Cô...

Cô ta đưa tay lên định tát cô, thì có một bàn tay nắm lại hất cô ta ra. Cô ta ngã nhào xuống đất, ầm ức nhìn lên.

- Anh Thiên, sao anh lại bảo vệ cô ta. Em mới chính là phu nhân của anh. Chúng ta đã có hôn ước tôi mà - Cô ta thút thít nói.

- Tôi bảo vệ vợ tôi có gì là sai. Hạ tiểu thư, hôn ước của tôi và cô.... tôi đã hủy bỏ rồi. - Anh bế cô lên, đi thẳng ra ngoài. Đáng lý anh không nên đem cô đến đây, nhìn vết đỏ bên má cô, anh đau lòng.

- Em sẽ kêu ba em rút hết cổ đông. Xem anh có chịu cưới em hay không? - Cô ta hét lớn về phía anh.

Anh nhếch mép, rồi gọi điện cho ai đó.

- Ngày mai, tôi không muốn thấy tập đoàn Hạ thị nữa - Anh lạnh lùng ra lệnh.

- Anh không thể làm vậy! - Cô ta chạy lại ôm chân anh. Anh lạnh lùng đá cô ta ra xa.

- Tại sao tôi không thể làm vậy? - Anh lạnh lùng nhìn cô ta.

Đụng tới bảo bối của anh thì phải nhận hậu quả như thế.

7. Chương 7

Anh bế cô ra xe, trên đường đi ra cô không nói với anh từ nào, không khóc, không kêu la gì cả.

Anh nghĩ cô còn đau nên lo lắng không thôi. Anh đặt cô vào xe rồi nhanh chóng chạy đi lấy đá chườm cho cô. Anh sợ cô đau nên anh chỉ chườm nhẹ. Còn cô mặc kệ anh làm gì trên mặt mình. Đột nhiên cô cất giọng mệt mỏi.

- Boss à, dính dáng tới anh....thực mệt.

- Đã nói ở ngoài em cứ gọi Thiên là được. - Anh đau lòng nhìn cô.

Có phải vì anh mà cô mới bị như thế này? Nếu anh không bỏ cô ở lại một mình thì đã không có chuyện gì xảy ra. Tất cả là tại anh.

Cô nhè nhẹ lắc đầu, cô cười, một nụ cười vô hồn.

- Chúng ta mãi mãi nên như thế này thôi.- Cô mệt mỏi nói.- Anh biết không tôi đã từng rất yêu anh.... và tôi tin một ngày anh sẽ đáp lại tình cảm đó của tôi....Có lẽ ngày đó không bao giờ đến đâu. Đến lúc tôi muốn từ bỏ nó... thì anh lại cho tôi hi vọng...Tôi quá mệt mỏi với trò đùa của anh rồi.

Vừa nói nước mắt cô vô thức rơi xuống. Cô mệt mỏi với trò đùa giỡn của anh rồi.

Anh đau lòng lau đi những giọt nước mắt đó.

- Tôi không bao giờ đùa giỡn với em. Và....cũng không bao giờ đùa giỡn với tình cảm của em cả.

- Boss, anh thấy tôi chưa đủ thảm hại sao? Chưa đủ với anh sao? Hay anh muốn tôi thảm hơn nữa? - Cô tức giận nói, nước mắt cô rơi càng nhiều.

Chưa đủ nữa sao? Anh muốn cô phải làm sao anh mới vừa lòng?

Anh ôm cô vào lòng. Cô giãy giụa muốn thoát nhưng bất lực. Anh thì thâm vào tai cô.

- Tôi không hề đùa với em... Tình cảm em dành cho tôi, tôi đã cảm nhận được.... và tôi muốn đáp trả nó.

Cô ngưng giãy giụa, ngạc nhiên ngược nhìn anh.

Cô nghe nhầm đúng không? Có thể nói đó là anh đang tỏ tình với cô không? Cô đang mơ ngủ à? Chắc thế rồi.

Nhưng cô nhớ đến lần trước, liền hung hăng đẩy anh ra.

- Cảm nhận được tình cảm của tôi? Nực cười! Anh cảm nhận được mà anh thân thiết với phụ nữ khác trước mặt tôi. Xin lỗi tôi không thích đồ xài rồi.

Anh cười khỏ nhìn cô giận dữ. Con mèo nhỏ này tức giận sao đáng yêu thế!

-Anh không có thân mật với phụ nữ khác. - Anh thành thật nói.

- Anh lừa ai? Chính mắt tôi nhìn thấy cô ta ngồi trên đùi anh, hai người... hai người.... Anh nói anh không thân mật với phụ nữ khác. Vậy cô ta là ai?

- Nếu em muốn biết cô ta là ai, anh liền dẫn em đi gặp cô ấy.

Vừa nói xong, anh nhấc ga chạy đi, con mèo nhỏ lại đi nghi ngờ anh. Lại không thèm hỏi anh nữa? Thực là anh tức điên mà.

- Tôi...không muốn. Anh thả tôi xuống. - Cô hoảng sợ nói.

Anh ta làm sao thế? Cô muốn đi gặp cô ta khi nào?

- Em yên lặng đi - Anh lớn giọng.

Cô lập tức im bặt. Nhìn anh thực đáng sợ!

Anh chở cô đến một biệt thự lớn màu trắng. Anh dừng xe,kéo cô vào trong.

- Chào cậu chủ

Những người làm đứng thành hai hàng, cung kính chào anh.

Anh kéo cô vào trước sự ngạc nhiên của mọi người. Cậu chủ...mang phụ nữ về nhà? Chuyện lạ có thật.

Cô cố sức giằng tay anh ra. Chợt anh nắm chặt tay cô.

- Không phải em nghi ngờ anh là thân mật với phụ nữ khác sao? Anh cho em gặp người phụ nữ mà em nói là thân mật với anh.Thiên Nhi, em xuống đây cho anh. - Anh lớn tiếng kêu.

- Anh hai - Một giọng trong trẻo vang lên - Ô... còn có cả chị dâu nữa.

8. Chương 8

Chị dâu? Cô nhìn xung quanh, rồi chỉ vào mình.

- Tôi? - Cô ngạc nhiên nhìn cô gái đang chạy xuống cầu thang.

Cô chưa kịp thích ứng được thì cô gái đó chạy lại ôm chầm lấy cô. Cô mất thăng bằng ngã về đằng sau, liền có một bàn tay đỡ lấy cô.

Anh tách cô em gái đang bám trên người cô ra, lạnh lùng nói.

- Em làm gì kích động thế? Phải cho chị dâu em tiếp ứng đã.

- Ô em xin lỗi - Thiên Nhi ngượng ngùng nói - Chào chị, em là Thiên Nhi, là EM GÁI của anh Thiên.

Thiên Nhi cố tình nhấn mạnh chữ em gái để cho cô biết, giữa anh hai và mình không phải như cô thấy.

Em gái? Vậy là cô hiểu lầm anh rồi. Vậy trong những ngày nay cô đã làm gì thế này?

- Tôi là Tiểu Băng, thư ký —

- Là người yêu. - Anh cắt ngang lời cô.

Anh đã tỏ tình rồi, cũng đã giải đáp nghi ngờ của cô rồi. Vậy mà cô còn muốn làm thư ký riêng của anh? Con mèo nhỏ này muốn chọc anh tức điên đúng không?

Cô ngượng ngùng cúi đầu. Hai má cô đỏ bừng. Gì mà người yêu? Cô còn chưa đồng ý mà.

Nhìn thấy cô ngượng ngùng, anh khẽ cười, nhìn không được bẹo má cô.

- Có gì mà ngượng? Anh nói sự thật thôi mà - Anh cưng chiều cô nói.

Anh đã thực sự rơi vào lưới tình của con mèo nhỏ này rồi.

- Hừ! Em chấp nhận làm người yêu anh khi nào? - Cô ngược mặt nhìn anh cãi.

- Em dám không chấp nhận? - Anh lườm cô.

- Em...- Cô ngượng ngừng.

- Thôi thôi, hai anh chị đừng diễn phim tình cảm nữa. Em còn đang ở đây mà. - Thiên Nhi lên tiếng.

Nó cười khở.Hai người này làm tổn thương trái tim bé nhỏ của nó nha. Nó còn FA mà hic.

- Em không muốn xem có thể về phòng - Anh lườm nó nói.

- Anh hai....em giận anh hai. Hừ - Nó giận dỗi bỏ về phòng.

Cô nhìn theo bóng hình nó rồi quay sang lườm anh.

- Hừ. Em ấy là em gái anh đó. Sao anh lại làm vậy? Lỡ em ấy giận rồi sao?

- Nó lúc nào chả thế. Nó không giận đâu. Mà thôi, tối rồi, anh đưa em về - Anh nhìn đồng hồ nói.

- Được.

Trên đường về nhà, hai người nói chuyện rất rôm rả,và đây cũng là lần đầu tiên anh nói nhiều đến thế.

Không sao, bảo bố đã có hứng nói chuyện anh không ngại cùng cô nói chuyện.

Đến nhà cô, cô bước xuống chào tạm biệt anh. Khi định bước vào thì chợt anh kéo cô lại ôm cô vào lòng. Cô để mặc cho anh ôm. Anh cúi xuống, thì thâm vào tai cô.

- Anh yêu em, yêu nhiều lắm.- Anh ôn nhu nói.

Anh thực sự yêu con mèo nhỏ đáng yêu này rồi. Anh sẽ không để cho ai làm cô tổn thương và bản thân anh cũng vậy.

- Em cũng yêu anh - Cô ôm anh, nhẹ nhàng nói.

Anh cúi xuống áp môi mình vào môi cô. Hai người hôn nhau cho đến khi cô hết đường khí anh mới luyến tiếc buông ra.

Mặt của cô bây giờ đã đỏ bừng.

Nhìn vậy anh không khỏi buồn cười.

- Ngủ ngon - Anh cưng chiều nói.

- À...Ngủ..ngon - Cô lấp bắp nói.

Nói xong cô vội vào trong nhà. Cô sợ anh thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cô, anh sẽ cười cô mất

Anh cưng chiều nhìn theo bóng lưng cô. Thấy cô đã vào nhà anh mới yên tâm đi về.

Có lẽ tối nay anh có thể ngủ ngon rồi

9. Chương 9

Ngày hôm sau, cả công ty được một phen giật mình.

Boss lạnh lùng ngàn năm... đang nở nụ cười thỏa mãn, đi bên cạnh anh còn có cô thư ký đang cúi mặt ngượng ngùng.

Ai nói mọi người biết có chuyện gì xảy ra đi? Chẳng lẽ boss bọn họ uống nhầm thuốc rồi.

Nhìn thấy nụ cười của anh làm cô muốn nổi điên.

Chuyện là sáng nay cô đang trên đường đi ra trạm xe buýt, thì có một chiếc BMW (không biết ghi đúng không nữa! ><) dựng trước mặt cô, kính xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt của boss nhà cô.

Chợt cô nhớ đến nụ hôn tối qua làm mặt cô nóng lên. Bây giờ má cô đỏ như hai quả cà chua rồi!

Anh phì cười, da mặt bảo bối thật mỏng.

- Lên nhanh thôi. Em định đứng đây đến khi nào. - Anh hỏi cô. Nếu cứ như vậy hai người sẽ trễ làm mất.

Cô miễn cưỡng ngồi vào xe, nếu không gặp anh thì cô đã không lỡ chuyến xe, bây giờ mà không đi xe anh thì không biết chừng nào cô mới đến công ty.

Anh chồm người qua, cài dây an toàn cho cô, sẵn tiện hôn vào má cô.

- Bảo bối, chào buổi sáng. - Anh cười nhìn cô.

Cô đơ người. Anh...mới hôn chào buổi sáng à? Mặt cô lúc này đã đỏ, bây giờ còn đỏ hơn.

- Bảo bối, hôn chào lại anh đi a~ - Anh chỉ vào má nói.

- Hử? Phải làm sao? - Cô ngại ngừng hỏi lại.

Thật sự... phải làm chuyện này sao?

- Phải. Nếu không, trừ tiền hoa hồng tháng này. - Anh nghiêm giọng nói.

- Boss, anh không thể làm vậy nha - Cô khóc ròng.

Tiền yêu quý của cô. Độc ác, đúng là độc ác mà.

- Vậy thì hôn đi - Anh chỉ vào má.

Cô miễn cưỡng chồm người về phía anh, khi cô môi cô sắp chạm vào má anh thì anh đột nhiên xoay mặt lại...và môi hai người chạm nhau.

Lần này anh không hôn sâu, chỉ đơn giản là chạm môi. Anh không muốn dọa cô sợ.

Rời khỏi môi cô, anh nở nụ cười nham hiểm.

Đúng là tên lưu manh mà! Yêu nghiệt!!!

Cô hừng hực lửa giận.

Thế là một buổi sáng “ngọt ngào ” của hai người trôi qua như thế.

Cô đang làm việc thì điện thoại nội bộ vang lên.Cô nhấc máy, lịch sự nói.

- Dạ, thư ký chủ tịch xin-

- Là anh - Một giọng ôn nhu vang lên.

- Boss, anh có chuyện gì sao? - Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Nhớ em thôi. - Nói xong, anh liền cúp máy.

Anh đang tưởng tượng đến khuôn mặt cô bây giờ, chắc đã đỏ như quả cà chua rồi.

Cô ngẩn người nhìn cái điện thoại đã ngắt. Trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

Thấy cô ngẩn người, ả lên giọng mỉa mai.

- Trong giờ làm việc mà cô dám ngẩn người. Tôi sẽ nói boss, cô làm việc không nghiêm túc.

Cô mặc kệ ả đang mỉa mai, với ả cô không cần phải nhiều lời. Ả muốn làm gì thì tùy ả.

Thấy cô không quan tâm đến mình, ả tức điên, cầm lấy ly cà phê còn bốc khói đi đến bàn cô, hất cả ly cà phê vào chân cô.

- Á!!! - Cô hét lên. Cơn đau rát dưới chân truyền đến làm cô nhăn mặt. Cô bị bỏng một mảng lớn dưới chân.

- Hừ, đáng đời. Cô tốt nhất là tránh xa boss của tôi ra. Nếu không hậu quả sẽ tệ hơn hôm nay gấp nhiều lần - Ả cảnh cáo cô rồi bỏ đi ra ngoài.

10. Chương 10

Đến giờ nghỉ trưa.

Anh tiêu soái bước đến phòng làm việc của thư ký. Thấy anh, ả liền mừng rỡ ra chào đón. Ả bám lên người anh như một con bạch tuộc, nũng nịu nói.

- Boss đến tìm người ta hả? Người ta nhớ boss chết đi được a~.

Anh nhúm mày, vung tay hất ả sang một bên, bụng ả đụng phải cạnh bàn, ả khụy xuống, ôm bụng rên rỉ

- Boss, sao anh lại... - ả nhăn mặt, khó khăn nói.

Tay ả với đến chân anh. ả ôm chặt lấy chân anh thều thào nói.

- Boss, giúp em...giúp em đứng lên với.

Anh giơ chân đạp vào tay ả làm ả thét lên thảm thiết.

Anh không quan tâm đến ả, bước thẳng đến bàn cô. Anh biết trong công ty ả thường gây khó dễ với cô, lúc nào cũng kiếm chuyện với cô. Coi như anh trả thù cho cô đi.

Thấy cô cứ cúi đầu, kéo kéo váy như đang che cái gì đó, anh nghi ngờ hỏi.

- Chân em...bị sao thế?

- Em không sao...không sao hết. - Giọng cô khàn khàn nói.

- Giọng em sao khàn thế? Anh nhớ lúc sáng không phải như thế.

- Em... - Cô ấp úng.

Anh đi đến bên cô, ngồi xổm xuống, cầm chân cô lên. Đập vào mắt anh là một mảng sưng đỏ. Nhìn thấy vết bầm, anh đau lòng.

- Chuyện gì thế? Sao chân em lại thành ra như thế này?- Anh tức giận hỏi. Bảo bối của anh bị khi dễ, cô lại không gọi cho anh. Hay cô không tin tưởng anh có thể bảo vệ cô?

- Em... lỡ tay rút ly cà phê nên...- Cô ngập ngừng. Cô không muốn anh lo lắng nên đã nói dối.

Nghe cô nói lòng anh tràn đầy tức giận. Bảo bối của anh đang nói dối. Cô vừa mới khóc nên giọng mới khàn. Cô không thích uống cà phê thì làm sao mà làm rơi được. Anh tức giận không phải vì cô nói dối mà vì bảo bối của anh cứ nhiên bị uất ức trước mặt anh, mà anh lại không biết chuyện gì xảy ra.

Thấy anh tức giận, cô sợ sệt muốn rút chân về. Cô không muốn anh lo lắng nên không gọi cho anh, cô không muốn vì chuyện này mà phiền đến anh. Cô muốn anh biết cô rất mạnh mẽ, sẽ không trở thành gánh nặng cho anh.

Thấy cô sợ sệt, anh tự trách bản thân. Do anh không bảo vệ được cho cô lại còn hù cô sợ.

- Em đi được không? - Anh dịu dàng hỏi cô.

- Được mà.

Để chứng minh, cô đứng dậy bước đi vài bước. Đột nhiên cô trượt chân ngã xuống, anh nhanh chóng đỡ rồi kéo cô vào lòng. Con mèo ngốc này, nếu anh không đỡ kịp thì cô đã ngã rồi.

Cô ngược nhìn anh hì hì cười.

- Boss, giờ chân em...không thể đi được rồi. - Cô cười cười nói.

- Vậy để anh bế em đi. Được không, phu nhân? - Anh mỉm cười bế cô lên.

Thật nhẹ. Phải nuôi cho cô béo lên mới được.

Anh bế cô ra khỏi phòng, không quên liếc ả, lạnh giọng nói.

- Sau giờ nghỉ trưa cô vào phòng tôi.

- Dạ - ả ôm bàn tay bị anh đập nhỏ giọng nói.

Nhìn theo cô và anh, ả ghen tức. Tại sao cô làm mọi thứ vì anh mà anh lại không yêu cô? Tại sao?

” Tôi mà còn ở đây, cô sẽ không yên đâu Tiểu Băng ”

11. Chương 11

Anh bế cô ra bãi giữ xe trước sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người trong công ty, đương nhiên là có cả những ánh mắt ganh tị của các nhân viên nữ.

Cô ngượng ngùng xoay khuôn mặt đỏ bừng vào lòng ngực anh. Thấy cô ngượng ngùng, anh khẽ cười, bước đi nhanh hơn, anh sợ người khác sẽ thấy được khuôn mặt ngượng ngùng đáng yêu của cô.

Đặt cô vào trong xe, anh nhanh chóng vào ghế tài xế. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh ra khỏi bãi giữ xe.

- Bây giờ chúng ta đi đâu? - Cô tò mò hỏi.

- Bây giờ anh chở em tới bệnh viện kiểm tra .- Anh cương chiều nhìn cô nói.

- Đi bệnh viện làm gì? Em chỉ bị thương nhẹ thôi, không cần thiết phải đi đến đó đâu. - Cô cầu thả nói.

Cô không muốn làm phiền anh. Với lại cô có thể tự xử lý vết thương này được. Cô không muốn cái gì cũng dựa dẫm vào anh, cô sợ nó sẽ thành một thói quen, lỡ sau này... anh không còn bên cô nữa... thì thói quen này ai sửa cho cô đây.

- Em bị như vậy mà còn nói nhẹ? Em xem, sưng cả rồi. Với lại... anh là người yêu của em, chăm sóc em là nghĩa vụ của anh. - Anh ôn nhu nói.

Anh đã từng hứa rằng sẽ bảo vệ cô, không để cô chịu uất ức nữa,...nhưng hôm nay cô bị ức hiếp mà anh lại không biết gì hết!! Có phải anh không phải là người bạn trai tốt không?

- Nhưng mà —

- Đến nơi rồi.

Xe anh dừng trước một phòng khám tư nhân. Anh bế cô vào trong, thảng chân đạp văng cửa phòng khám.

- Cậu nhè nhẹ được không? Mỗi lần cậu đến là tôi phải thay cửa. - Một giọng ai oán vang lên.

Một anh chàng mặt áo bloue trắng bước ra, Tư Minh lườm anh.

Anh không quan tâm đến cái lườm của cậu ta, đặt cô xuống giường bệnh, nhìn về phía anh ta ra lệnh.

- Kiểm tra cô ấy.

- Cậu...- Tư Minh cứng họng.

“Tại sao tôi lại làm bạn với người này?” Anh ta khóc thầm.

Sau khi kiểm tra và thoa thuốc cho cô, Tư Minh ra ngoài liếc nhìn người đàn ông đang lo lắng nói.

- Cô ấy không sao hết, chỉ bị bỏng nhẹ thôi. Lần đầu thấy cậu lo lắng vậy đó? Sao hả, mùa xuân của cậu đến rồi à? - Tư Minh huýt vai anh nói.

Anh không trả lời câu hỏi của Tư Minh đi thẳng vào phòng bệnh bế cô ra.

- Tiền khám bệnh tôi gửi cho cậu sau - Anh lạnh giọng nói.

- Không cần, cậu đền cái cửa cho tôi là được. - Tư Minh chỉ vào cái cửa nói.

- Được thôi.

Nói xong anh bước đi ra ngoài.

- Cuối cùng cậu ta cũng đã quên được người phụ nữ kia và kiếm được hạnh phúc cho mình rồi - Tư Minh nhìn theo bóng lưng nói.

- Bây giờ tôi đưa em về nhà - Anh chậm chậm lái xe nói.

- O... Sao không về công ty? - Cô thắc mắc nhìn anh.

- Em bị vậy mà còn về công ty làm gì? Với lại công ty thiếu em nó sẽ không phá sản đâu.

- Những — - Còn tiền lương của cô a~

- Ngoan nghe lời. Về nhà nghỉ ngơi, tiền lương của em không bị trừ đâu. - Anh hôn vào trán cô nhẹ nhàng nói. Anh không muốn cô thấy anh nhấn tâm. Anh sợ cô sẽ sợ con người của anh.

- Được rồi.

Dù còn muốn cãi nhưng anh đã nói vậy cô đành phải ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

Về đến công ty, anh bước thẳng lên phòng làm việc. Ắ đã đứng trước phòng chờ anh. Tay ắ đã được băng bó cẩn thận.

Thấy anh ắ mừng rỡ chạy đến, định ôm anh thì bất gặp ánh mắt lạnh lùng của anh, ắ sợ sệt khựng lại.

- Vào trong.- Anh lạnh lùng nói.

- Dạ.- Ắ lủi thủi đi theo anh vào phòng chủ tịch.

Anh ngồi vào bàn làm việc, lạnh giọng tra hỏi.

- Hôm nay, đã xảy ra chuyện gì với Tiểu Băng? Tôi muốn cô thành thật trả lời.

12. Chương 12

- Dạ, có chuyện gì ạ? Em không biết. - Ắ ta nói dối không chớp mắt.

- Hừ. Để xem cô còn giả ngây được hay không?Đem vào đây. - Anh nhếch mép.

Anh vừa nói xong, một người đàn ông mặc vest đen bước vào.

- Đây là những gì bang chủ cần. - anh ra cung kính nói.

- Lui ra - Anh phất tay ra lệnh.

Anh ném sấp hình vào mặt ắ, lạnh giọng nói.

- Cô giải thích thế nào?

Ắ nhặt những tấm hình lên xem, trợn mắt hoảng sợ lắp bắp nói.

- Đây...đây là...không... không thể nào...không...

Những tấm hình chụp lại những lần ắ ức hiếp Tiểu Băng, cả chuyện hôm nay, ắ chụp ngay lúc ắ hất cà phê vào chân cô. Ắ hoảng sợ lùi về sau.

- Thiên, anh phải tin em...em không có làm thế... Là cô ta...cô ra ám hại em. Anh phải tin em.- Ắ chạy ôm chân khóc lóc.

Anh hất ắ ra, đá một cước vào bụng ắ.

- Cô dám làm thế Tiểu Băng. Cô nghĩ cô là ai mà dám làm thế. - Anh lạnh lùng nói.

- Anh Thiên, anh phải nghe em nói. Em yêu anh nên em mới làm vậy. Em yêu anh nên em mới sợ cô ta cướp anh đi, vì thế nên em mới... Em không làm gì sai cả. Cô ta là loại đàn bà lăng lợ, cô ta không yêu anh cô ta chỉ yêu tiền của anh thôi. Em đã làm tất cả vì anh...luôn luôn giành những hợp đồng lớn cho anh...tại sao...tại sao anh không yêu em? Tại sao lúc nào anh cũng yêu cô ta?- Ắ bò đến ôm chân anh khóc lóc.

Tại sao lúc nào cũng là cô ? Cô chỉ là loại đàn bà lăng lợ, tại sao lúc nào cô cũng được chào đón? Còn ắ, từ trên xuống dưới ắ đều hơn cô, học thức của ắ cũng cao hơn cô. Cô chỉ là một cô gái xấu xí, chỉ biết đeo bám đàn ông. Ắ giành được những hợp đồng lớn về cho anh còn cô thì không làm được gì cho anh cả. Vậy tại sao... cô lại giành được tình cảm của anh?

- Cô yêu tôi? Nực cười. Tôi cảm thấy kinh tởm cái tình yêu này của cô. Cô đừng tưởng tôi không biết những hợp đồng đó là cô đã dùng thủ đoạn gì để dành được. Cô là loại đàn bà khiến tôi kinh tởm nhất đó. Hừ, cô nói Tiểu Băng là loại đàn bà lăng lợ... Cô nghĩ cô đẹp đẽ hơn cô ấy sao? Với lại cô có quyền gì mà sỉ vả cô ấy. - Anh không do dự tất vào ắ hai cái. Anh giờ chân đạp vào bàn tay ắ. Tung cước đá ắ ra xa.

- Ắ...Thiên...- Ắ hét lên thảm thiết.

- Tên của tôi không phải ai cũng gọi được. Tôi cảnh cáo cô. Cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu cô còn để tôi thấy cô, tôi liền giết chết cô.Cô chính thức bị sa thải ngay từ giờ phút này. - Anh lạnh lùng nói.- Người đâu, ném cô ta ra ngoài công ty. Công ty nào nhận cô ta làm việc thì công ty đó đối nghịch với công ty của tôi.

Ba người đàn ông mặc vest đen vào kéo ắ đi, ắ vùng vẫy, kêu la thảm thiết .

- Boss, anh không thể sa thải em....Thả tôi ra...cứu em Boss...làm ơn... Tha cho em đi Boss...

Anh mà sa thải ắ thì ắ biết sống làm sao? Chắc chắn không có một công ty nào muốn nhận ắ vào làm... Chẳng lẽ ắ phải làm tình nhân của mấy ông giám đốc mập mạp, biến thái. Không!! Ắ không muốn. Nghĩ tới là ắ đã muốn buồn nôn.

Tất cả là tại cô, nếu cô không xuất hiện thì anh đã thuộc về ắ... Tất cả là do cô gây ra, cô khiến ắ thành ra như thế này.

” Dù tôi bị đuổi, nhưng một ngày nào đó, chính tay tôi ra sẽ giết cô, Hàn Tiểu Băng ” Ắ ai oán

Nữ phụ quyền lực sắp về và sắp ra tay. Điều động tất cả lực lượng bảo vệ nữ chính.

13. Chương 13

Sau khi tổng cổ ả đi, anh bắt đầu phần công việc còn lại của mình. Chỉ cần nghĩ đến cô là anh muốn hoàn thành xong công việc nhanh chóng để về với cô. Nhưng công việc càng làm thì lại càng nhiều. Anh dựa vào ghế thở dài nghĩ.

” Không biết em ấy ăn gì chưa? Em ấy đang làm gì?...Có đang nhớ mình không?”

Anh nhìn vào đồng giấy tờ, lắc đầu ngán ngẩm.

” Phải nhanh làm hết mới được. Cố lên ” Anh quyết tâm.

— 10h tối —

Phê duyệt xong tài liệu cuối cùng, anh nhanh chóng thu xếp ra về, chắc bây giờ con mèo nhỏ đang nhớ anh lắm.

” Cốc... Cốc ”

Nghe tiếng gõ cửa, anh thoáng ngạc nhiên.

“10 giờ rồi mà, sao lại còn nhân viên làm việc? Hay là trộm?”

Cánh cửa đột nhiên mở tung ra, một thân ảnh nhỏ bé chạy lại ôm chầm lấy anh.

-Anh Thiên, em về rồi đây. - Một giọng trong trẻo vang lên.

Anh ngây người, giọng nói này...

- Na Na, là em... - Anh ngạc nhiên hỏi.

- Phải, là em. Em rất nhớ anh. - Cô gái tên Na Na vui mừng nói. Anh còn nhớ cô ta chứng tỏ là anh còn yêu cô ta, đúng không?

Cô ta chồm lên hôn môi anh.

” Xoảng...”

Tiếng động lớn bên ngoài thu hút sự chú ý của hai người bên trong phòng.

Cô đang đứng đó, hộp cơm đã rơi xuống đất, cơm và đồ ăn rơi vương vãi. Cô vẫn đứng yên đó, nước mắt không ngừng rơi.

Ai nói với cô chuyện gì đang xảy ra đi? Người cô yêu đang hôn người con gái khác. Hôm nay cô định nấu bữa tối mang đến cho anh. Nhưng sao lại thành thế này?

Thấy cô anh hoảng hồn đẩy cô ta ra làm cô ta ngã xuống, đầu đập mạnh vào cạnh bàn, máu chảy lên lảng.

Anh và cô hoảng sợ, anh vội vàng bế cô ta lên, lớn tiếng ra lệnh cho cô.

- Mau gọi xe cứu thương. Sao còn đứng ngây người ở đó.

Cô vội vàng gọi xe cứu thương đến.

Cô chạy lại xem tình hình cô ta liền bị anh đẩy ra, cô trợn mắt nhìn anh. Anh lớn tiếng với cô? Còn đẩy cô nữa?

Nhận thức hành động của mình, anh nhìn cô áy náy.

- Anh xin lỗi. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Cô ấy quan trọng hơn.

Nói xong anh vội vàng bế cô ta đi, bỏ lại cô ngồi thẫn thờ dưới sàn.

Cô ấy quan trọng hơn? Vậy còn cô? Cô không quan trọng với anh sao? Hay cô không có chỗ đứng trong tim anh?

Bước ra khỏi công ty, cô đi lang thang, bây giờ cô không biết đi đâu cả. Trời bắt đầu đổ mưa, ngay cả ông trời cũng muốn trêu đùa số phận của cô. Cô tự cười chế giễu bản thân mình, quá ngốc khi tin vào lời nói của anh. Tự trách bản thân sao lại lún sâu vào tình cảm này. Ngu ngốc trở thành trò đùa của anh. Và cũng ngu ngốc tin rằng... anh thật sự yêu cô. Từ đầu đến cuối chỉ mình cô tự mình đa tình.

Cô ngược mặt lên trời, những hạt mưa rơi vào mặt làm cô đau rát, nhưng nó không bằng nỗi đau trong lòng cô lúc này.

Cô nở nụ cười buồn. Tốt thôi! Cứ để cơn mưa này cuốn trôi hết tất cả đi, cuốn trôi luôn cả tình cảm cô dành cho anh, cái tình cảm mà chẳng bao giờ nhận được hồi đáp.

Từ ngày mai, cô sẽ là cô, một cô thư ký bình thường. Và anh sẽ là anh, một vị chủ tịch lạnh lùng. Hai người sẽ mãi là mối quan hệ cấp trên cấp dưới. Và không ai làm phiền cuộc sống của ai nữa.

Cô đi cho đến khi mệt lử và ngất xỉu. Có một chiếc xe dừng lại trước cô. Từ trong xe, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Đem cô ấy về biệt thự.

14. Chương 14

Sáng sớm tỉnh dậy, do hôm qua dầm mưa nên giờ thân thể cô rất mệt mỏi. Cô nhìn xung quanh phòng và chợt nhận ra đây không phải nhà mình. Cô còn đang trong mơ thức mắc của mình thì những hình ảnh tối qua chợt ùa về. Cô cười nhạt, chắc người ta đưa mình về đây.

Cô nhìn khắp căn phòng, căn phòng có tông là màu hồng, những đồ trang trí xung đều là của con nít, có cả búp bê, gấu bông,... Chắc chủ nhân căn phòng này là một cô gái...hay nói đúng hơn là một cô bé.

Cô cố gắng ngồi dậy, lết thân thể vào phòng tắm. Sau khi vệ sinh cá nhân, cô bước xuống nhà. Dù gì cũng phải cảm ơn người đã giúp mình.

" Thì ra đây là một căn biệt thự lớn nha " - vừa đi cô vừa nhìn xung quanh.

Do không để ý nên đã vô tình đụng trúng một người làm cô ngã phịch xuống sàn. Cô đứng lên, xoa xoa cái mông tội nghiệp của mình, một giọng lạnh lùng vang lên.

- Em tỉnh rồi à? Chỗ ngủ được chứ? Tại phòng của khách chưa kịp dọn dẹp nên đành phải em ngủ ở phòng em gái tôi.

Cô ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt. Anh ta nhìn rất trẻ, khuôn mặt điển trai, nhưng lại tỏ ra vẻ lạnh lùng làm cho người đối cảm thấy sợ hãi.

- Không sao. Tôi ngủ rất ngon. Cảm ơn anh đã giúp tôi - Cô cúi người cảm ơn.

- Không có gì. Mà tại sao hôm qua đêm khuya mà em lại ở ngoài đường dầm mưa thế? - Hắn tò mò hỏi cô.

Nhìn cô tối qua thực thảm hại. Bộ dạng thì ướt sũng, đi loạn choạng như người say. Lúc đầu thì hắn không mấy quan tâm, vì hắn không thích phụ nữ...nói đúng hơn là chán ghét phụ nữ, nhưng khi thấy cô, nhìn vào đôi mắt chứa đầy buồn phiền đó của cô, thì hắn lại muốn bảo vệ người cô gái nhỏ bé này. Có phải hắn đang yêu hay không?

- Tôi... thất tình - Cô trầm mặc nói.

Gì mà thất tình chứ? Là cô tự mình đa tình mà.

- Em có người yêu rồi à? - Giọng hắn trở nên buồn hẫng đi.

- Đã từng thôi. Dù gì cũng cảm ơn anh. Tôi xin phép ra về. - Cô buồn buồn nói rồi bước đi.

- Để tôi kêu người đưa em về. À mà em...tên gì thế? - Hắn nín cô lại tra hỏi.

- Vậy làm phiền anh rồi. Tôi tên Hàn Tiểu Băng. - Cô nở nụ cười giới thiệu.

- Ồ...tên em thật đẹp. Mong là chúng ta có thể gặp lại.- Hắn ngây người vì nụ cười của cô.

- Vâng. Mong là vậy.

Thấy cô đã đi xuống, hắn ra lệnh cho một vệ sĩ đứng gần đó.

- Kêu Kathy điều tra về Tiểu Băng cho tôi.

- Vâng, lão đại.

Về đến nhà, cô bật điện thoại lên, 30 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của anh. Cô nhếch mép, vứt điện thoại sang một bên, nhanh chóng lấy quần áo và bước vào phòng tắm. Ngâm mình vào làn nước nóng, cô nhắm mắt suy ngẫm.

Mấy tháng nay, cô lúc nào cũng tìm mọi cách để anh cảm nhận được tình cảm của mình mà quên chăm sóc bản thân. Cô đã thay đổi bản thân để khiến mình trở thành hình mẫu phụ nữ của anh.

Còn bây giờ cô có thể trở lại là chính mình rồi.

Cô bước khỏi nhà tắm, vừa đi vừa lau khô tóc. Nhìn mình trước gương, cô kéo kéo mái tóc dài, lúc trước cô nghe nói anh thích con gái tóc dài nên cô mới để tóc dài, nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Hôm nay, cô sẽ dành cả một ngày cho riêng mình... và cô sẽ thay đổi chính mình. Cô sẽ trở lại là cô.

” Boss, anh cứ chờ xem tôi thay đổi như thế nào? ” - Cô nhếch mép.

15. Chương 15

Ngày hôm sau, trước tập đoàn Hoàng Thiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp mang kính râm, cô gái hiên ngang bước vào tập đoàn. Bảo vệ liền chặn cô gái đó lại, cô gái nhếch mép rồi tháo mắt kính xuống. Những người bảo vệ liền ngây người, miệng lắp bắp nói.

- Cô... cô là thư ký Hàn?

- Phải là tôi. Sao? Bất ngờ à? Vậy giờ cho tôi vào được rồi chứ? - Cô hất mặt nói.

- Vâng vâng...mời vào - Bảo vệ lúng túng nói.

Cô bước lên phòng làm việc trước sự ngạc nhiên của tất cả nhân viên. Mái tóc đen dài được cô cắt ngắn và nhuộm màu đỏ nhạt. Chiếc váy dài kính đáo lúc trước đã được cô thay thế bằng chiếc đầm bó gợi cảm. Đôi giày thấp đã bị thay thế bằng đôi giày cao gót.

Với sự thay đổi lớn của cô làm cho các nhân viên nam say mê. Còn những nhân viên nữ thì ganh tị với thân hình của cô.

Hình ảnh mới của cô không làm cho người ta chán ghét mà nó còn tôn lên vẻ đẹp vốn có của cô.

Bỏ qua những lời bàn tán, cô bước thẳng vào thang máy, bấm lên tầng cao nhất. Bước vào phòng làm việc, cô bất ngờ khi thấy một cô thư ký mới. Cô thư ký mới thấy cô liền đứng lên chào.

- Chào Hàn thư ký, tôi tên là Hạ Vy Vy là thư ký mới của chủ tịch. Mong cô chỉ giáo.

- Ấy ấy... Cứ gọi tôi là Tiểu Băng. Đây là đồng nghiệp cả mà không cần phải khách sáo. Tôi gọi cô là Vy Vy được chứ? - Cô xua tay phóng khoáng nói.

- Được chứ. - Nó cười trả lời.

Cô cảm nhận được rằng nó là một người phụ nữ tốt, không vì muốn biết thông tin về anh mà tiếp cận cô. Đây là đối tượng có thể làm bạn.

- Bây giờ cô làm việc đi. Tôi tới phòng Boss báo lịch trình. - Cô mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Cô bước nhanh đến phòng làm việc của anh. Đứng trước cửa, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

” Cốc...cốc ”

- Vào đi - Giọng lạnh lùng vang lên.

Thấy cô anh ngây người. Anh tuyển thư ký này từ khi nào? Anh không nhớ cô thư ký mới có bộ dạng như vậy?

Thấy anh ngây người, cô nhếch mép cười, đặt lịch trình lên bàn làm việc của anh, cô lãnh đạm nói.

- Đây là lịch trình hôm nay của Boss. Mời anh xem qua xem có nên thay đổi hay không?

- Tiểu Băng? - Anh ngạc nhiên nhìn cô.

Đây thực sự là Tiểu Băng- người con gái anh yêu đây sao? Cô thay đổi làm anh không nhận ra.

- Xin anh gọi tôi là Hàn thư ký. Chúng ta chưa thân đến mức gọi nhau bằng tên. - Cô lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt nói.

Anh có tư cách để gọi tên cô nữa sao? Nực cười!

- Em bị sao vậy? Chúng ta chưa tính là thân sao?- Anh tức giận nói.

Chưa thân? Cô là người yêu của anh mà. Chẳng lẽ cô muốn...

- Vậy anh cho tôi biết, anh với tôi có quan hệ gì mà có thể gọi nhau bằng tên? Bạn bè? Người yêu? Hay tình nhân? - Cô cười khẩy.

- Chúng ta đang yêu nhau—

- Ha ha - Đột nhiên cô cười lớn.- Yêu nhau? Anh yêu tôi? Nực cười! Anh khiến tôi kinh tởm đó. Yêu tôi mà lại hôn phụ nữ khác trước mặt tôi, yêu tôi mà vì phụ nữ khác mà lớn tiếng với tôi, yêu tôi mà nói cô ta quan trọng hơn tôi. Tình yêu của anh cao cả quá nhỉ? Anh về mà trao cái tình yêu cao cả của anh cho cô ta đi. Hàn Tiểu Băng tôi, không cần cái tình yêu kinh tởm đó.

” Chát...”

16. Chương 16

Cô ôm trọn mắt nhìn người trước mặt. Sau khi tát cô, cô ta chạy lại ôm anh, hướng về phía cô mắng.

- Con hồ ly tinh xấu xa, đồ tiểu tam dơ bẩn, ai cho cô quyền mắng anh Thiên của tôi.

- Cô có quyền gì mà cấm tôi? - Cô lạnh lùng nhìn cô ta.

- Tôi... tôi là vợ sắp cưới của anh ấy. - Cô ta bắt đầu sợ sệt, ôm chặt anh hơn.

Cô ta nghĩ anh sẽ bảo vệ mình, vì cô ta nghĩ cô ta mới chính là người anh yêu. Còn cô chỉ là tình nhân của anh. Nhưng cô ta đã lầm, anh không ngần ngại hất tay cô ta ra và bước nhanh về phía cô, ánh mắt tràn đầy sự lo lắng.

Anh xốt xa đưa tay muốn chạm má cô liền bị cô hất tay ra.

- Đừng chạm vào người tôi. - Cô lạnh lùng nói.

- Anh... xin lỗi - Anh quỳ xuống, thành khẩn nói.

Không chỉ cô mà cô ta cũng ngạc nhiên. Anh hạ mình xin lỗi? Đây là lần đầu tiên cô và cô ta thấy anh phải hạ mình xin lỗi một người.

Vậy chứng tỏ cô trong lòng anh chiếm vị trí rất quan trọng. Nghĩ tới đây, trong lòng cô ta bùng bùng lửa giận. Cô chỉ là một tình nhân bé nhỏ thôi thì làm sao mà xứng với anh? Chỉ có cô ta, cô ta là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn, chỉ duy nhất cô ta mới xứng với anh. Cô có tư cách gì mà cướp đi anh Thiên của cô ta.

Thấy gương mặt xinh đẹp của cô, cô ta điên dại lao đến muốn rạch nát nó.

” Gương mặt này đã cứu dẫn anh Thiên của mình, mình phải rạch nát nó, xé tan nó. PHẢI GIẾT NÓ ”

Cô ta cầm dao rọc giấy điên cuồng lao đến chỗ cô. Hành động của cô ta quá nhanh làm anh không kịp trở tay. Anh hoảng sợ hét lên.

- Tiểu Băng!!!

- TAO PHẢI GIẾT MÀY CON HỒ LY TINH - Cô ta điên dại hét lên.

“RẦM!!!!”

Cô ta nắm sòng soài dưới sàn, con dao rọc giấy cắm sát mặt cô ta. Cô lạnh lùng bước đến chỗ cô ta, tiếng giày cao gót nện xuống sàn tạo âm thanh cốp cốp. Âm thanh càng lại gần khiến cô ta sợ hãi.

- Tránh xa tao ra...biến...BIẾN!!!

- Tôi quên nói với cô rằng tôi có học võ. Cô muốn giết tôi? Để xem ai giết ai. - Cô kề sát mặt cô ta nói.

Cầm dao rọc giấy trên tay, cô kề gần mặt cô ta, lạnh lùng nói.

- Không biết gương mặt xinh đẹp này sẽ ra sao nếu có thêm...một đường rạch nhỉ? Chắc sẽ thú vị lắm đây.
- Cô nguy hiểm nói.

- Mày hù tao...mày chỉ hù tao thôi. Anh Thiên sẽ không để mày làm vậy. Anh ấy yêu tao...không phải yêu mày đâu. ANH ẤY YÊU TAO. HAHHAHA - Cô ta điên dại nói.

- Tôi và cô đã chấm dứt rồi. Chính cô là người chấm dứt nó. Bây giờ người tôi yêu là Tiểu Băng, người tôi muốn cưới cũng là cô ấy. Cô...chả là gì với tôi cả.- Anh lạnh giọng nói.

- Nhưng anh Thiên... hôm qua anh nói em quan trọng hơn cô ta mà. Tại sao? Tại sao?

- Cô nghĩ xem,nếu hôm qua cô chết, thì ba mẹ cô sẽ để tôi yên à? À mà ý của tôi không phải là cô quan trọng hơn, mà là CÁI MẠNH CỦA CÔ QUAN TRỌNG HƠN.

- Không...các người gạt tôi...gạt tôi.

Cô ta đẩy cô ra và chạy ra ngoài, la hét điên dại. Anh bước đến bên cô muốn đỡ cô lên liền bị cô hất ra.

- Đã nói anh đừng đụng vào tôi. Anh nghĩ tôi sẽ tha thứ cho anh sao? Nực cười - Cô cười khẩy.

- Anh... Em muốn anh làm sao em mới tha thứ cho anh?

- Tôi...- Cô ngập ngừng.

Cô không biết có nên tha thứ cho anh hay không? Cô phải làm sao đây?

17. Chương 17

Thấy cô do dự, lòng anh chợt nhói. Cô còn không biết nên tha thứ cho anh hay không nữa . Anh tội tệt lắm đúng không? Lúc nào cũng khiến cô không tin tưởng.

Anh bước đến ôm chặt cô vào lòng, để cảm lên vai cô, thủ thủ nói.

- Anh sai rồi. Anh xin lỗi. Xin em...xin em tha thứ cho anh. Làm ơn đừng bỏ anh... Làm ơn. Em hành hạ anh cũng được...nhưng làm ơn hãy ở bên anh.

- Tôi... cần thời gian suy nghĩ. Chúng ta tạm thời như vậy đi.

Cô gỡ tay anh ra và nhanh chóng bước khỏi phòng. Thời gian là thứ cô cần ngay bây giờ. Cô muốn suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra quyết định.

Thấy cô bước ra ngoài, lòng anh chợt buồn. Người anh yêu cũng không thể tha thứ cho anh. Anh luôn khiến cô đau lòng. Anh đúng là loại bạn trai tồi tệ.

Bước về phòng làm việc, cô không kìm nén được nữa mà bật khóc . Nó thấy vậy liền bước tới chỗ cô, lo lắng hỏi.

- Tiểu Băng, chuyện gì xảy ra? Sao cô lại khóc?

- Tôi phải làm sao? Làm sao đây?

Cô ôm chặt lấy nó khóc lớn, cô bắt đầu kể lại mọi chuyện cho nó nghe, bây giờ cô chỉ có thể tâm sự với nó.

Nghe xong câu chuyện, nó quay sang hỏi cô.

- Vậy cô còn yêu boss không?

-... - Cô im lặng.

Còn chứ sao không. Nhưng cô sợ sẽ bị anh làm tổn thương lần nữa. Cô sợ cô sẽ chịu không nổi đả kích thêm lần nữa.

” Reng...reng”

Tiếng chuông điện thoại của cô phá tan không khí im lặng này. Nhìn thấy số lạ, cô ngáp ngừng, cuối cùng quyết định là nghe máy.

- Alo

- Là tôi - một giọng lạnh lùng truyền tới.

- Là anh à. Sao anh biết số điện thoại của tôi - Cô ngạc nhiên hỏi

- Điều đó không quan trọng. Trưa nay cô rảnh chứ? Tôi biết một chỗ này rất ngon - Hấn không trả lời thắc mắc của cô mà trực tiếp vào vấn đề chính.

- Tôi dẫn bạn theo được chứ? - Vừa nói vừa nhìn về phía nó.

- À được chứ - Hấn hơi khó chịu nói.

- Vậy lát anh cứ gọi địa chỉ, trưa tôi và bạn tôi sẽ đến. Tạm biệt.

- Tạm —

Không để hấn nói xong cô nhanh chóng tắt máy.

- Trưa nay chúng ta đi ăn với bạn tôi.

- Tôi nữa à? - Nó thắc mắc hỏi. Cô đi ăn với bạn dắt nó theo làm gì?

- Phải. Coi như bữa tiệc chào mừng cô vào công ty đi.- Cô mỉm cười nói.

Đến trưa cô và nó đến địa chỉ mà hấn đưa cho. Đây là một nhà hàng Trung Hoa, nghe nói đồ ăn trong đây rất ngon. Cô và nó bước đến chỗ hấn. Thấy cô hấn ngạc nhiên hỏi.

- Em thay đổi ngoại hình à? Nhìn đẹp lắm

- Cảm ơn. Đây là Vy Vy bạn tôi. - Cô giới thiệu nó cho hấn. - Và đây là...

- Tôi là Hữu Phong, rất vui được làm quen - hấn đưa tay về phía sau nó.

- À chào - Nó lúng túng bắt tay hấn.

“Thực mềm mại ” hấn nhìn nó cười.

Nó ngại ngừng rút tay về.

- Ấy ấy... Xin lỗi - Hấn ngại ngừng nói.

- Không sao - nó xua tay.

Cô nhìn hai người trước mặt cười nham hiểm.

- Tôi đi vệ sinh, hai người cứ gọi đồ ăn đi - nói xong nó vội chạy đi.

Bây giờ chỉ còn hai người ở lại. Không khí giữa hai người khá ngượng ngùng.

Cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề này.

- Anh gọi đồ ăn đi. - Cô đưa menu cho hấn.

Đột nhiên hấn nắm tay cô, nghiêm túc nói.

- Tiểu Băng, tôi thích em. Làm bạn gái của tôi.

Cô ngây người. Vội vàng rút tay về.

- Xin lỗi, tôi —

- Cô ấy có bạn trai rồi.

18. Chương 18

Cô và hấn ngạc nhiên nhìn về phía giọng nói. Cô kinh ngạc khi thấy anh đang giậm dừ bước đến. Anh nắm chặt tay cô, lạnh giọng nói.

- Cô ấy là của tôi. Mong cậu tránh xa bạn gái tôi ra một chút.

- Nhưng tôi không thích tránh thì sao? - Hấn nhếch môi, khiêu khích nói.

- Thì tôi sẽ cho cậu đi tham quan địa ngục một chuyến. - Anh lạnh lùng nói, ánh mắt hằn lên tia máu.

- Anh hù tôi? Anh nghĩ tôi sợ anh sao? Anh thật sự yêu thương cô ấy sao? Vậy hôm qua ai đã bỏ cô ấy để lo cho người phụ nữ khác? Là ai? Nếu tôi không cứu cô ấy thì có lẽ cô ấy đã chết rồi. Anh làm bạn trai như thế sao? Hả?

Không giữ được bình tĩnh, hấn lao đến đánh vào mặt anh làm anh ngã xuống sàn. Không dừng lại, hấn lao đến đá tới tấp vào người anh. Cô hoảng sợ lao đến đẩy hấn ra.

- Dừng lại, đủ rồi - Cô ngồi xuống đỡ anh dậy

- Hừ! Em làm sao vậy? Sao lại lo lắng cho anh ta? Em đừng quên hôm qua ai đã bỏ rơi em? - Hấn quát lớn.

- Đúng. Tôi lo lắng cho anh ấy vì...anh ấy là người tôi yêu —

- Nhưng anh ta không hề yêu em, anh ta đã bỏ rơi em mà. - Hấn cắt ngang lời cô.

Cô gái này có phải quá ngốc rồi không?

-Làm sao mà cậu biết tôi không yêu cô ấy? - Anh thều thào nói.

- Anh yêu cô ấy vậy anh chứng minh đi. - Hấn khiêu khích nói - Anh có thể làm đầy ly này bằng máu của anh thì tôi tin anh thật lòng yêu cô ấy.

Hấn đặt cái ly rượu và con dao nhỏ lên bàn. Nghe hấn nói cô kinh sợ.

- Anh điên à. Anh đang giết người —

- Được - Anh đứng lên, đi về phía bàn.

- Không...Thiên đường... - Cô núu kéo anh nói.

Anh không thể làm vậy. Nếu anh có chuyện gì cô biết làm sao? Cô không biết nếu thiếu anh cô sẽ sống ra sao?

- Ngoan, tin anh - Anh gạt tay cô ra, mỉm cười nói.

Anh bước đến chỗ cái ly, cầm dao lên và rạch một đường ngay tay. Vết mặt anh rất bình thản như không xảy chuyện gì. Máu từ từ chảy xuống chiếc ly thủy tinh, màu máu đỏ thắm nhuộm đỏ chiếc ly.

Nhìn thấy cảnh này cô đau lòng lao đến chỗ anh. Ôm lấy cánh tay đầy máu của anh khóc lớn

- Đủ rồi... Nhiều đó là đủ chứng minh rồi. Làm ơn...máu đừng chảy nữa.

Cô lấy khăn tay lau máu, nhưng càng lau máu chảy càng nhiều. Anh xoa đầu cô nhẹ nhàng nói.

- Mèo nhỏ, anh không sao. Em xem, anh vẫn khỏe mà.

- Đi... chúng ta đi về. Em cần xem tay của anh. - Thấy máu của anh vẫn còn chảy, cô lo sợ vội vàng hối thúc anh ra về.

Trước khi đi cô quay lại, lạnh lùng nói với hắn.

- Tốt nhất là đừng để tôi gặp lại anh, nếu tôi gặp lại anh, tôi sẽ bắt anh trả giá gấp đôi hôm nay. Mặc dù anh đã cứu tôi nhưng tôi...sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Nói rồi cô bước theo anh ra về. Nhìn theo cô, hắn cười buồn.

” Em hận tôi cũng được. Nhưng tôi mừng vì em đã tìm được hạnh phúc thật sự của mình. Có lẽ tôi nên kiếm một cô gái dành riêng cho tôi ”

- O...Có chuyện gì xảy ra à? Tiểu Băng đâu rồi? - Nó nhẹ nhàng hỏi hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt làm nó hoảng sợ. Nó lùi về sau vài bước.

- Cô ấy về rồi. - Anh bình thản trả lời.

- Anh...anh bị thương sao? Sao máu...máu nhiều thế?

- Đúng, tôi bị tổn —

Đột nhiên, nó đi tới kéo hắn ra ngoài.

- O...đi đâu thế? - Hắn tò mò hỏi.

- Đương nhiên là đi bệnh viện rồi. Anh bị thương mà - Nó cần nhàn.

19. Chương 19

- Nhưng tôi đâu có bị thương. Em nhìn xem, tôi đâu có máu trên người - Hắn buông tay nó ra nói.

Nó nhìn khắp cơ thể hắn, trên người hắn không có hề có một vết thương nào. Vậy cái ly máu và những vết máu trên sàn là của ai? Chẳng lẽ của Tiểu Băng? Nghĩ đến đây nó trợn mắt nhìn hắn, theo quán tính tránh xa hắn ra, miệng lắp bắp nói.

- Vậy máu...chẳng lẽ của Tiểu Băng? Anh...anh...

- Không phải của cô ấy. Mà là của người yêu cô ấy. - Hắn cười buồn nói.

- Của Boss? - Nó ngạc nhiên hỏi.

- Thì ra em cũng biết hắn ta. Tôi thực sự thua trước tình yêu của hai người đó. - Hắn ngược mặt lên trời nói. Hắn thật sự thua anh rồi. Ngay từ đầu, hắn đã thua rồi, có lẽ tình cảm của hắn dành cho cô đêm hôm đó....chỉ là rung động nhất thời của hắn. Hắn tự cười chế giễu bản thân. Hắn đã làm cô ghét hắn rồi, liệu cô có thể tha thứ cho những gì hắn đã làm không?

Nó bước đến gần hắn, mỉm cười nhìn hắn, nhẹ nhàng nói

- Nếu anh thật sự yêu Tiểu Băng thì anh nên chúc cho cô ấy hạnh phúc. Anh biết không, bên ngoài kia vẫn còn người thật sự yêu anh, như anh đã yêu Tiểu Băng vậy. - Nó chỉ ra hướng bên ngoài.

Nhìn nụ cười của nó, tim hắn chợt lệch một nhịp. Đây là cảm xúc gì? Nó hoàn toàn khác với cảm giác hắn dành cho cô. Liệu đây có phải là tình yêu của hắn không?

- Trên mặt tôi dính gì sao?-Thấy hắn nhìn chăm chăm mình, nó sờ tay lên mặt, nhìn hắn hỏi.

- À...không. - Hắc xoa tay.

Đột nhiên hắc nắm lấy tay nó, mặt nghiêm túc hỏi.

- Em sợ mùi máu không?

- Không hắc.

- Em sợ súng không?

- Không hắc.

- Em sợ đánh nhau không?

- Không. Mà anh hỏi mấy chuyện đó làm gì? - Nó nghiêng đầu hỏi.

- Tôi có thể làm bạn trai thử việc của em không? - Hắc nghiêm túc nói.

- Hả? Mà khoan, muốn làm bạn trai tôi thì hỏi những câu trên làm gì? - Nó càng lúc càng thắc mắc. Làm bạn trai thì liên quan đến máu và súng sao? Chẳng lẽ anh ta thích SM?

- Tôi là người trong hắc đạo nên phải hỏi những câu này. Lỡ tôi dọa em sợ thì sao?

- Anh là người trong hắc đạo? - Nó kinh ngạc hỏi lại.

- Phải, không phải mình tôi, Boss của em cũng thế. Nhưng anh ta ghê hơn tôi nhiều lần. - Hắc thần nhiên nói.

Ngay từ đầu hắc đã nhìn ra anh chính là bang chủ của bang Demon, bang lớn mạnh nhất trong giới hắc đạo. Hắc không muốn giữa hắc và bang Demon có mâu thuẫn nên hắc không dám đụng đến anh, thử thách như thế là quá dễ dàng đối với anh.

- Boss là người hắc đạo? - Nó tròn mắt nhìn hắc. Tin này đúng là tin chấn động mà.

- Vậy em có cho tôi thử không? - Hắc quay lại vấn đề chính.

- Được. Để tôi xem người trong hắc đạo các anh cưng chiều người yêu như thế nào? - Nó hất mặt nói.

- Chắc chắn sẽ không làm em thất vọng. - Hắc cười nham hiểm nói.

Anh đưa cô về biệt thự của anh, lúc đầu cô đã không cho anh lái xe vì đụng tới vết thương nhưng vì anh thuyết phục cô nên cô đã ngoan ngoãn ngồi qua ghế phụ lái. Nói là thuyết phục nhưng thật ra là tăng lương cho cô, cô mới ngoan ngoãn nghe lời.

Vừa xuống xe cô đã kéo anh đi thẳng vào nhà, cô xoay qua nói với bác quản gia.

- Bác lấy giùm cháu hộp y tế nha.

- Dạ được, thưa Phu Nhân - Bác quản gia cung kính nói.

- Cháu không phải đâu.- Cô xua tay nói. Cô chưa cưới hỏi gì hết, sao lại gọi cô là Phu Nhân?

20. Chương 20

- Là anh kêu họ gọi như thế - Anh thản nhiên nói.

Sau này, cô sẽ là chủ nhân của ngôi nhà này, mọi người đều phải tôn trọng cô như tôn trọng anh.

- Tôi đồng ý kết hôn cùng anh khi nào? - Cô lờm anh.

Nhận lấy hộp y tế từ tay bác quản gia, cô bắt đầu xử lý vết thương. Vừa làm cô vừa cần nhẩn.

- Sau này đừng làm tổn thương bản thân nữa.

- Anh quen rồi.

- Quen? - Cô ngược lên nhìn anh đầy thắc mắc.

Anh là chủ tịch của một tập đoàn lớn mà, sao lại quen với những vết thương nặng thế này? Chắc chắn là anh còn giấu cô điều gì đó.

Biết mình lỡ lời, anh vội xua tay, nói lại.

- À...ý anh là...anh đã quen với những lời thách thức mạo hiểm như vậy rồi - Anh gãi đầu nói.

- Ra là vậy... - Cô đờm buồn. Anh nói dối cô. Từ khi nào mà anh đã bắt đầu giấu giếm cô. Có phải cô không đủ tin tưởng để anh chia sẻ hết mọi thứ.

Sau khi xử lý xong vết thương, cô định đứng dậy đi về thì bị anh kéo lại.

- Em muốn đi đâu?

- Đi về nhà.- Cô lãnh đạm nói.

- Đây sẽ là nhà của em.

- Boss...tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại thôi. Tôi không muốn yêu anh nữa - Cô cười buồn. Không tin tưởng để chia sẻ cho nhau thì yêu nhau làm gì nữa. Coi như là giải thoát cho nhau đi.

- Em nói gì thế? - Anh ngạc nhiên hỏi lại. Đang yên đang lành sao cô lại muốn chia tay?

- Tôi không muốn tiếp tục tình cảm này nữa - Cô gạt tay anh ra và bước đi. Sẽ tốt thôi mà...nhưng sao tim cô nhói thế này.

Đột nhiên anh chạy đến ôm từ đằng sau, khàn khàn nói.

- Chúng ta đang hạnh phúc mà...sao em lại đòi chia tay. Có phải anh làm sai gì không? Hay em...thật sự hết yêu anh rồi.

- Anh không sai, người sai là tôi, tôi sai khi bắt đầu đoạn tình cảm này. Nếu đã muốn giấu giếm nhau thì cứ như vậy đi - Cô cúi mặt nói.

- Giấu giếm? - Anh thoáng ngạc nhiên. Anh giấu giếm cô khi nào? Chuyện gì anh cũng đã nói cho cô biết... Chẳng lẽ cô....

- Buông ra - Cô vùng vằng muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

- Em nghe anh giải thích đã. - Anh ôm chặt cô nói.- Liệu anh nói ra em sẽ sợ anh không?

-...- Cô im lặng.

- Em biết bang Demon không?- Anh ngập ngừng hỏi.

- Biết. Nó nổi tiếng thế mà.

- Anh...chính là bang chủ của bang Demon. - Anh nghiêm túc nói. Đáng ra anh đã định nói với cô điều này, nhưng sợ cô kinh tởm con người của anh, sợ cô sẽ sợ con người của anh và sợ cô sẽ rời bỏ anh.

- Thật? - Cô kinh ngạc hỏi lại.

Cô như không tin vào tai mình. Anh là người trong hắc đạo? Tin này đúng là sốc đối với cô.

- Phải. Đáng ra anh nên nói với em trước, nhưng anh sợ em sẽ kinh tởm con người của anh và rời bỏ anh nên anh mới....

- Anh bị ngốc à? Sao em lại kinh tởm con người anh khi anh là người trong hắc đạo chứ.

- Vậy là em...không kinh tởm anh, không rời bỏ anh đúng không? - Anh vui mừng ôm chặt cô hơn.

- Phải, phải...buông em ra...ngạt thở. - Cô cố gắng đẩy anh ra.

- Ấy...anh xin lỗi. - Anh buông cô ra, trên môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

Anh và cô đang chìm đắm trong hạnh phúc của riêng họ thì bên ngoài lại nghe thấy tiếng cãi nhau.

- Vy Vy tiểu thư, xin mời cô ra về. Ông chủ không cho phép cô vào đây - một vệ sĩ đen chặn đường cô ta.

- Tôi nói cho mấy người biết, tôi chính là phu nhân tương lai của cái nhà này. Khôn hồn thì đừng cản đường tôi, nếu không sau này tôi sẽ kêu anh Thiên sa thả các người. - Cô ta hống hách nói.

- Nhưng thưa tiểu thư.... - Người vệ sĩ khó xử.

- Anh còn dám ngăn cản phu nhân tương lai vào trong - cô ta hất cằm nói.

- Cô từ khi nào là phu nhân tương lai của tôi? - Anh ôm cô bước ra, lạnh giọng nói.

21. Chương 21

Thấy anh thân mật ôm cô trong lòng cô ta tràn đầy tức giận. Cô ta bước đến muốn tách cô ra khỏi thì bị anh đẩy ra. Cô ta ai oán.

- Thiên, em mới là người yêu anh. Cô ta chỉ là trò đùa của anh thôi, trò đùa thì có lúc nên kết thúc. Em biết anh không yêu cô ta, anh chỉ muốn chọc tức em nên anh mới quen cô ta. Chúng ta đã từng rất hạnh phúc mà. Tại sao?

- Đúng là chúng ta đã rất hạnh phúc. Nhưng ai đã bỏ tôi đi theo người đàn ông khác?

-....- Cô ta ngây người.

- Lúc trước tôi không có sự nghiệp cô bỏ tôi. Bây giờ cô về làm gì? Muốn quay lại à? Vậy người đàn ông mà cô nói môn đăng hộ đối của cô đâu? Không phải người ta chán cô rồi cô về cô kiếm tôi chứ?

Bị nói trúng tim đen, cô ta bắt đầu lắp bắp giải thích.

- Không...không phải. Do cha mẹ em ép em thôi. Em yêu anh mà...yêu anh. Anh vẫn còn yêu em mà đúng không? Chúng ta làm lại từ đầu đi.

- Cô nghĩ cô... có tư cách sao? Đem cô ta ra ngoài, cô ta mà bước vào đây một lần nữa liền chặt đứt chân cô ta.-Anh tàn nhẫn nói rồi ôm cô bước vào trong.

- Anh Thiên, anh không được làm vậy. Em mới là người anh yêu...Các người buông ra. Tôi mới chính là phu nhân của ngôi nhà này...Buông tôi ra...Con kia, mày nghĩ tao sẽ tha cho mày sao? Chờ đó... - Cô ta vùng vẫy, la hét điên dại.

Nhìn thấy cảnh cô ta bị lôi đi, cô nuốt nước bọt, thầm cầu nguyện cho cô ta. Thấy anh vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, cô e dè hỏi.

- Anh làm vậy có ác quá không?

- Hử? Không, anh thấy vậy là nhẹ rồi - Anh tỉnh bơ nói. Nếu không có cô anh đã trực tiếp bắn chết cô ta rồi. Nhưng vì sợ cô bị sốc nên anh tha cho cô ta. Mong là cô ta đừng quá hận thù mà làm việc điên dại tổn hại đến bảo bối của anh.

” Nhẹ em gái anh chứ nhẹ ” - Cô lờm anh.

Thấy cô lờm anh, anh cười trừ. Muốn cho cô thích nghi được với những việc này cần có một thời gian dài. Anh xoa đầu cô, cưng chiều nói.

- Em nên tập làm quen đi. Sau này anh sẽ dạy em một số thế võ để tự vệ.
- Em biết võ rồi. Em muốn học thứ khác.
- Thứ khác? Thứ gì? - Anh nghi hoặc.
- Súng. Em muốn tập bắn súng.
- Không được. Quá nguy hiểm - Anh bác bỏ đề nghị của cô. Bắn súng quá nguy hiểm, cô sẽ làm mình bị thương. Anh không cho phép việc đó xảy ra.
- Đi mà...Em muốn học... Em không thể là một người vợ suốt ngày thấp thỏm chờ chồng về được. - Cô nũng nịu nói.

22. Chương 22

- Anh dạy em? - Cô kinh ngạc hỏi lại.
 - Phải. Không lẽ em muốn thằng khác dạy. - Anh lườm cô.
 - À...không... không. - Cô xua tay.
 - Vậy ngày mai bắt đầu luyện tập.
 - Hả? Sao nhanh thế?
 - Phải nhanh mới kịp. Từ ngày mai...à không hôm nay, em phải dọn qua nhà anh sống. Anh đã quyết định rồi, không được cãi lại.
- Không cho cô trả lời, anh dắt cô lên một căn phòng màu hồng, bên trong trang bị đầy đủ.
- Đây là phòng em, phòng đối diện là phòng anh. Đây là chìa khóa hai phòng. - Anh giao chìa khóa cho cô.
 - Hử? Em có đồng ý sao? - Cô phụng phịu nói.
- Cô đã đồng ý ở lại khi nào?

- Chẳng lẽ em không muốn? - Anh nguy hiểm nhìn cô.

- Chứ gì nữa - Cô lí nhí nói.

- Hả? Em nói gì? - Anh vờ không nghe thấy.

- Không có gì. Để em về dọn đồ. - Cô toan bước đi thì bị anh kéo lại.

- Không cần, đồ của em đã dọn hết rồi. Bây giờ em chính là nữ chủ nhân của ngôi nhà này - Anh tuyên bố.

- À...vâng - Cô giật giật khóe môi.

Người đàn ông này có phải quá bá đạo rồi không?

- Xong chưa? Em muốn nghỉ ngơi. - Cô mệt mỏi nói.

- Chưa, để anh đưa em đi chọn súng để mai luyện tập. - Anh lời sền sệt cô đi.

- Cái gì? Em có biết gì về súng đâu mà chọn

- Anh chọn cho em.

Vậy đem cô theo làm gì? Anh cũng có thể tự chọn rồi đưa cho cô mà. Có cần đầy ải người ta thế không?

Cô bắt lực để anh kéo đi. Đến một căn phòng, anh nhấn một loạt chữ số, cánh cửa mở ra, bên trong là một màu đen, anh bật đèn và lôi cô đến một chiếc bàn. Cô kinh ngạc khi trên bàn là các loại súng lớn nhỏ khác nhau. Anh hất mặt về phía cái bàn.

- Em thích cái nào? Cứ chọn một cây, coi như anh tặng em.

- Nhưng em...- Cô do dự. Cô có biết gì về súng đâu mà chọn chứ.

Nhìn một loạt súng trên bàn, cô quyết định chọn một cây nhỏ nhất. Đối với cô, nhỏ gọn là được.

- Em chọn cây này - Cô giơ cây súng nhỏ lên.

- Em thật sự muốn lấy nó? - Anh hỏi. Anh không ngờ cô lại chọn nó.

- Phải, sao thế? - Cô nghi hoặc hỏi.

- Nó là một cây súng rất khó sử dụng, khi sử dụng có thể gây hại đến bản thân. Trên thế giới này chỉ có hai cây duy nhất, anh đã giữ một cây...đây là cây còn lại. Vốn dĩ là đã bỏ nó rồi, vì khi bắn nó sẽ dội ngược lại một lực rất lớn sẽ gây hại đến người bắn. - Anh chậm rãi giải thích.

Nghe anh giải thích xong, cô trầm mặc một lúc rồi cười tươi rói.

- Coi như chúng ta dùng đồ cạp đi. Em vẫn quyết định lấy nó. Anh sử dụng được, chẳng lẽ em lại không? - Cô tinh nghịch nói.

- Nhưng... - Anh vẫn quyết tâm ngăn cản cô lấy nó. Anh sợ cô sẽ làm tổn thương đến bản thân. Điều này anh rất sợ.

- Không nhưng ngại gì hết. Em đã quyết định rồi. Bây giờ em về phòng đây Ngày mai mong thầy chỉ giáo.- Cô làm hành động cúi đầu, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Anh nhìn theo bóng hình cô, cười khổ. Mong là chuyện này sẽ ổn.

23. Chương 23

Ngày hôm sau..

” cộc cộc ”. Anh gõ cửa phòng cô

Không có động tĩnh.

” Cốc..cốc ”

- Tiểu Băng. - Anh gọi cô.

Vẫn im lặng.

” Rầm...rầm ”

- Tiểu Băng, TIỂU BĂNG - Anh gọi lớn.

“Ầm ” Cánh cửa bị đá văng ra. Anh lo lắng chạy vào.

Thấy cảnh tượng trước mắt, anh nuốt nước bọt.

Cô vẫn còn say ngủ nhưng vẫn đề là... áo ngủ của cô bị trễ xuống lộ ra xương quai xanh, miệng nhỏ nhặt khê mấp máy gì đó.

Nhìn cô như thế này, người anh chợt nóng lên. Anh nặng nề bước về phía cô, anh khàn khàn nói.

- Tiểu Băng, em không dậy là anh không biết anh sẽ là gì em đâu?

- Ừm hửm?- Cô dụi dụi mắt, mơ màng trả lời. Nhìn cô như thế, thật sự rất câu dẫn.

- Là em quyến rũ anh nha.

Anh cười nham hiểm, bước đến và leo lên giường cô. Anh áp môi mình vào môi cô.

Cô đang mơ ngủ thì cảm thấy khó thở, cô tỉnh dậy, đập vào mắt cô là khuôn mặt phóng đại của anh. Thấy cô đã tỉnh, anh buông môi cô, thỏa mãn cười.

- Bà xã, chào buổi sáng.

Cô không còn ngại ngùng với những hành động thân mật của anh.

- Chào buổi sáng. - Cô ôm cổ anh cười tươi nó.

- Được rồi, dậy nào. Em chả lẽ không muốn đi tập bắn sao? - Anh cương chiều cô nói.

- Ô... Em quên mất,đợi em xiu - Cô vội vàng chạy vào nhà tắm.

- Từ từ coi chừng té. - Anh nhắc nhở.

Sau khi cô vệ sinh cá nhân xong, anh dắt cô xuống nhà ăn. Mọi người thấy anh và cô đều cúi đầu cung kính chào.

- Chào ông chủ, phu nhân.

Cô ngưng ngừng khi nghe mọi người gọi phu nhân, thật sự cô vẫn chưa quen với điều này.

- Mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Băng hay Băng Băng. Đừng gọi phu nhân, tôi rất ngại. - Cô mỉm cười nói.

- Không được. Gọi vậy thì còn gì là quy củ nữa. - Anh lãnh đạm nói.

- Nhưng—

- Không nhưng gì cả. Em lo ăn đi rồi đi luyện tập - Anh cắt ngang lời cô.

- Vâng - Cô ủ rũ.

Thực nghiêm khắc.

Ăn sáng xong, anh dẫn cô đi đến khu nhà kế bên, từ bên ngoài cô đã thấy âm thanh của súng vang lên.

Anh kéo cô vào trong, trước mặt cô là một hàng dài người mặc áo đen đang tập bắn súng.

” Thì ra đây là nơi tập bắn súng ”

- Sao? Sợ à? - Thấy cô ngây người, anh lo lắng hỏi.

- À, không... Chỉ là không ngờ trong biệt thự lại có nơi như thế này?

- Đây là tập luyện của những người đặc vụ ưu tú. Nơi này, ngoài những người này và anh thì không được ai bước vào.

-Ồ - Cô kinh ngạc thốt lên.

- Được rồi, luyện tập thôi.

Anh đưa cô vào một ô, chỉ về phía hồng tâm xa xa, nói.

- Nhìn thẳng, tập trung vào mục tiêu.

“Pằng”

- Trượt - Giọng anh lạnh lùng pha lẫn một chút nghiêm khắc.

Cô nhắm vào hồng tâm mà bắn. Có một lực dội ngược về , cảm giác đau rát từ tay truyền đến khiến cô nhăn mặt.

Cô cố gắng chịu đựng, nhắm về phía hồng tâm thêm phát nữa.

” Pằng”

- Trúng. - Anh ngạc nhiên nói. Cô tiếp thu rất nhanh, rất ít ai học bắn mà có thể bắn trúng ngay từ lần thứ hai.

Lực dội về càng mạnh làm cô lùi về sau vài bước, cảm giác đau rát ngày càng tăng khiến cô đánh rơi súng.

- Tiểu Băng - Anh lo lắng đỡ cô lên. Điều anh lo sợ đã xảy ra.

- Không sao. Chúng ta luyện tập tiếp - Cô chậm rãi nhặt súng lên, cười tươi nói.

24. Chương 24

- Gì mà luyện tập nữa chứ? Em đi vào ngay cho anh. Không bắn gì nữa hết - Anh lo lắng muốn kéo cô vào trong nhà. Anh đã từng bắn cây súng này nên anh biết cảm giác nó như thế nào.

- Anh buông ra, em muốn luyện tập - Cô vùng vằng. Cô không thể thua kém anh được, anh luyện tập được thì cô cũng sẽ làm được.

- Anh kêu em bước vào nhà, đây là mệnh lệnh. - Anh lạnh giọng nói. Bắt buộc phải lạnh lùng với cô, cô mới chịu nghe lời.

- Anh... em không muốn để ý tới anh nữa - Cô hậm hực bỏ đi. Tại sao lúc nào anh cũng dùng giọng lạnh lùng nói chuyện với cô? Tại sao lúc nào anh cũng bắt ép cô nghe theo lời anh?

Cô chạy thẳng lên phòng, khóa cửa lại, ngồi một góc gục mặt, không khóc, không kêu la, chỉ ngồi đấy. Vì sao phải khóc? Cô yếu đuối vậy sao?

” Cốc cốc ”

- Tiểu Băng, em mở cửa cho anh.

Thấy cô hậm hực bỏ đi, anh chỉ biết cười khổ và đuổi theo. Nhưng đến phòng thì cô đã khóa cửa, anh gõ cửa kêu lớn.

- Tiểu Băng, em có nghe không? Mở cửa cho anh. - Anh bắt đầu mất kiên nhẫn.

Anh đang chuẩn bị phá cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Cô với khuôn mặt mệt mỏi bước ra.

- Sao? Có chuyện gì? - Cô hững hờ hỏi.

Anh ngạc nhiên vì thái độ hững hờ của cô.

- Nếu không có gì thì em muốn nghỉ ngơi.

Cô toan bước vào phòng thì có người ôm từ đằng sau, thì thầm vào tai cô.

- Anh xin lỗi, đáng ra anh không nên dùng giọng lạnh lùng với em, nhưng anh muốn em an toàn nên mới... Anh đã từng tập bắn súng đó nên anh biết cảm giác của nó như thế nào. Anh không muốn em bị tổn thương, như vậy anh sẽ rất đau lòng.

- Em đâu phải loại phụ nữ yếu đuối, núp sau lưng người đàn ông. Anh làm được thì em cũng làm được... Em không muốn núp sau lưng anh, em muốn đứng ngang hàng với anh. - Cô thẳng thắn nói. Cô muốn anh biết cô không có yếu đuối như những phụ nữ khác, cô rất mạnh mẽ.

- Nhưng anh không thể để em xảy ra chuyện gì được. Nếu em xảy ra chuyện gì thì tim anh... sẽ rất đau - Anh lo sợ nói. Nếu cô xảy ra chuyện gì, anh không biết anh sẽ ra sao.

- Anh yên tâm, em sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Anh có cần xem thường em vậy không. Nhưng dù có chuyện gì thì anh vẫn luôn bảo vệ em mà, đúng không? - Cô nghịch ngợm nói.

- Phải, phải anh sẽ bảo vệ em suốt đời. - Anh nhéo mũi cô nói.

- Thật không đó? - Cô nhún mày hỏi lại. Dù đã biết câu trả lời rồi nhưng cô vẫn muốn nghe.

- Thật - Anh cương chiều cô nói.

- Vậy được rồi, bây giờ em muốn nghỉ ngơi. Đến buổi trưa nhớ gọi em. - Cô khẽ cười nói.

” Chút ”

Cô chồm lên hôn vào môi anh rồi ôm mặt chạy thẳng vào phòng.

Anh sờ môi mỉm cười hạnh phúc. Anh yêu con nhỏ này chết đi được!

25. Chương 25

Những ngày sau đó chỉ có mình cô luyện tập vì anh bận xử lý công việc ở công ty.

Cô ngày càng tiến bộ, chỉ trong vòng vài ngày, cô có thể bắn trúng hồng tâm ở một khoảng cách xa. Anh rất hài lòng với khả năng của cô.

Trong bữa cơm tối, cô mở lời.

- Ngày mai em sẽ bắt đầu đi làm lại.

- Hửm? Sao em không ở nhà chơi? - Anh ngược mặt lên hỏi. Cô nghĩ anh không nuôi nổi cô à?

- Em không muốn ăn bám anh mãi đâu. - Cô phụng phịu nói. Cô muốn sài tiền của bản thân, sài tiền của anh, cô thật sự rất ngượng.

- Nhưng anh muốn em ăn bám anh cả đời. Với lại mau anh có việc khác cho em rồi.

- Việc? Việc gì? - Cô nghi hoặc hỏi.

- Mai ba mẹ anh từ Mỹ trở về, anh muốn em đi ra mắt bố mẹ anh.- Anh bình thản nói.

- Cái gì? Ra mắt? Em..em không đi đâu,em...- Mặt cô trắng bệch, lắp bắp nói. Cô cần thời gian dài để chuẩn bị tâm lý cho việc này.

- Ba mẹ anh rất dễ tính. Em không cần phải căng thẳng.

- Nhưng mà -

- Không nhưng nhị gì hết. Ngày mai 7h tối anh sẽ chở em đi gặp họ. Họ rất muốn gặp em.- Anh mỉm cười

nói.

Anh nhớ lại lúc anh nói với ba mẹ chuyện của cô và anh, mẹ anh rất nôn nóng muốn gặp cô cho bằng được.

- Vậy...hai bác thích gì?

- Họ thích em làm con dâu của họ.

- Em nghiêm túc đó - Cô giận dữ nói. Chuyện này anh còn đùa được nữa chứ.

- Thì anh nghiêm túc mà. Bọn họ muốn em làm con dâu của họ, không biết em có đồng ý không? - Anh đưa tay ra, nhìn cô cứng chiều nói.

Cô đặt tay lên tay anh, mỉm cười nói.

- Nếu họ muốn, em sẽ không phụ lòng họ.

Đột nhiên anh lôi từ túi áo ra một chiếc hộp, mở ra bên trong là một chiếc nhẫn. Anh đeo nhẫn vào tay cô, cười tươi nói.

- Vậy từ giờ em sẽ là vợ anh, con dâu của ba mẹ anh. Cảm ơn em đã đến bên anh.

Cô vui mừng không nói nên lời. Anh cầu hôn cô. Người đàn ông cô yêu thương nhất đã cầu hôn cô, cô và anh có thể bên nhau đến suốt đời. Đây là điều hằng cô mong ước bấy lâu nay. Cuối cùng hạnh phúc cũng đến với cô.

- Em không cần phải xúc động như thế. Dù gì anh đã chọn em làm phu nhân của ngôi nhà này rồi. Chuyện cầu hôn em là sớm hay muộn thôi. - Anh cứng chiều cô nói.

Cô hạnh phúc ôm chầm lấy anh. Đây là người đàn ông mà cô có thể yên tâm trao cuộc đời của mình, đây là người đàn ông mà cô yêu. Yêu rất rất nhiều.

Anh ôm cô cười hạnh phúc, anh sẽ bảo vệ cô đến hết cuộc đời này, sẽ không để ai làm tổn thương cô dù là một chút. Anh sẽ bảo vệ tình yêu của mình.

Trong khi hai người đang hạnh phúc thì ở một nơi nào đó, có người phụ nữ đang căm phẫn, lời nói đầy sự hận thù.

- Hàn Tiểu Băng, cô nghĩ cô sẽ được hạnh phúc sao? Tôi sẽ bắt cô trả hết tất cả những gì thuộc về tôi.

26. Chương 26

7h tối anh đưa cô đến một nhà hàng phương Tây. Anh nắm tay cô bước vào trong. Thấy anh vị quản lý vội vàng ra chào đón.

- Chào chủ tịch và phu nhân, căn phòng của chủ tịch đã chuẩn bị xong rồi ạ.

- Cha mẹ tôi đến rồi chứ?

- Dạ thưa, họ đã đến đây lâu rồi ạ.

- Được, Tiểu Băng chúng ta đi thôi.

Anh kéo cô đi đến một căn phòng trên tầng cao nhất. Chợt cô dừng bước, nín áo anh nói.

- Anh à, em thật sự rất hồi hộp. Liệu họ có ghét bỏ em không?

- Họ không những không ghét em mà họ còn rất thích em, vì em là con dâu của họ mà. - Anh trấn an cô. Anh biết cô rất hồi hộp khi đối mặt với chuyện này. Nhưng sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt với nó.

- Nhưng mà em—

- Hai đứa sao không vào trong? Đứng ngoài đây làm gì? - Từ đằng sau truyền đến một âm thanh làm cô giật bắn người.

- Mẹ - Anh vui mừng, bước đến ôm chầm lấy bà.

- Dạ...dạ...cháu chào bác.- Cô lắp bắp cúi đầu chào.

- Cháu là Tiểu Băng sao? - Bà vui vẻ đi đến nắm tay cô, dịu dàng hỏi.

- Dạ vâng.

- Tốt, cuối cùng cũng gặp được con. Mẹ rất vui. Nào đi vào thôi - Bà kéo cô vào, bỏ mặt anh đứng nhìn

ngơ ngác.

- À vâng...- Cô hướng mắt về phía anh cầu cứu.

Anh giả vờ không thấy ánh mắt cầu cứu của cô, theo chân hai người vào phòng ăn.

-Ồ...ba người gặp nhau bên ngoài à?-Một giọng lạnh lùng cất lên.

- Ba.- Anh cúi chào người đàn ông trước mặt.

- Đúng vậy ông xã, em gặp chúng nó bên ngoài. À quên...đây là Tiểu Băng, con dâu của chúng ta. - Bà đẩy Tiểu Băng đến trước mặt ông.

- Dạ...chào bác, cháu là Tiểu Băng - Cô sợ sệt nói. Nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng.

-Con không cần phải sợ ông ấy, ông ấy bình thường luôn như vậy, nhưng thật ra ông ấy rất muốn gặp con đó.- Mẹ anh bước đến trấn an cô, không quên ném một cái lườm về phía ông chồng thân yêu.

- Em đừng nhìn anh như thế chứ! Anh chỉ có thể dịu dàng với em - Cha anh cũng chiều nhìn mẹ anh nói.

- Lưu manh nhà anh! Chúng ta ăn thôi, chắc con đói rồi. - Mẹ anh kéo cô đến bàn ăn. Đi ngang qua anh, cô cười cười nói.

- Bây giờ em biết anh giống ai rồi.

Trong bữa ăn, mẹ anh liên tục gấp thức ăn cho cô và hỏi thăm cô nhiều thứ khiến đầu óc cô quay cuồng.

- Mẹ à, mẹ để cô ấy từ từ trả lời, mẹ hỏi nhiều như vậy, sao cô ấy trả lời được? - Cảm thấy cô không ổn, anh lên tiếng ngăn cản mẹ anh hỏi cô.

- Ô...mẹ xin lỗi, mà hai đứa định tổ chức hôn lễ?

- Tụi con định tuần sau - Anh bình thản nói.

- Đúng phải càng nhanh càng tốt. Mẹ và ba con muốn nhanh nhanh có cháu. - Mẹ anh nham hiểm nhìn anh và cô.

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Tuần sau? Sao cô không biết gì hết?

27. Chương 27

- Có chuyện gì sao vợ ~~? - Anh cố ý kéo dài chữ vợ. Anh biết cô sẽ tức giận khi biết anh không hỏi ý kiến cô mà đã quyết định mọi việc.

- Chúng ta thật sự sẽ kết hôn vào tuần sau sao? - Cô ghé vào tai anh, hỏi nhỏ.

- Em không muốn sao? - Anh thoáng khó chịu hỏi.

- Không phải...chỉ là...sao nhanh như thế? Với lại em còn không biết gia đình em có chấp nhận hay không? Lỡ như...

- Em không cần lo, chuyện của anh và em anh đã thưa với hai bác và hai bác đã đồng ý. Bây giờ em chỉ có việc chờ đợi đến tuần sau để làm cô dâu xinh đẹp của anh thôi - Anh vuốt tóc cô nói.

Vài tuần trước anh đã đến gia đình cô để thưa chuyện, lúc đầu ba cô kiên quyết không cho cô kết hôn với anh, nhưng nhờ có ba anh ra mặt nói chuyện nên ba cô đã đồng ý. Tất cả phải cảm ơn ba anh hết.

- Hai đứa thì thâm to nhỏ gì thế? - Mẹ anh đột nhiên lên tiếng làm cô giật mình.

- À..dạ...tụi con chỉ...- Cô lúng túng trả lời.

- Tụi con chỉ bàn về đám cưới thôi ạ - Anh tiếp lời của cô.

- Ồ thế thì tốt. Hai đứa phải mau cho mẹ bế cháu đó nha - Mẹ anh mỉm cười nham hiểm nói.

- Vâng con biết rồi - Anh mỉm cười đáp lại.

Trên đầu cô xuất hiện ba vạch hắc tuyến, khóe môi cô giật giật.

” Biết, biết em gái anh ”

- Được... Tôi đến ngay...Bà xã à, bên chi nhánh có việc cần chúng ta giải quyết. Chúng ta mau đến đó mau
- Ba anh nghe điện thoại xong hướng về phía mẹ anh nói.

- Ayya... Em chưa tâm sự xong với con dâu mà. Hoàng Thiên à, con đưa Tiểu Băng về nha. - Mẹ anh bắt mãi nói.

- Đi thôi bà xã, dù sao con bé sau này cũng về nhà chúng ta thôi. Sau này anh cho em tha hồ tâm sự.

- Nhưng mà —

- Mau mau đi thôi. Ba mẹ đi trước, hai đứa lát về cẩn thận. - Không đợi cho mẹ anh nói xong, ba anh đã bước đến kéo bà đi.

- Ba mẹ đi cẩn thận.

Sau khi thấy hai người kia đi khuất, anh xoay qua nhìn thân ảnh nhỏ bên cạnh mỉm cười nói.

- Vợ à... Chúng ta về thôi.

- Hừ...Em mới không thèm làm vợ anh. - Cô thẹn thùng bỏ đi.

- Ấy..Vợ..Đợi anh - Anh vội vàng chạy theo cô.

Khi hai người đã đi khuất, từ góc khuất, một thân ảnh màu đen bước ra, người đó nhếch mép cười.

- Cô nghĩ cô sẽ thành cô dâu của anh ấy sao? Cô dâu của anh ấy chỉ có thể là tôi.

Nói rồi người phụ nữ đó lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- Tuần sau, anh ấy và ả hồ ly tinh đấy sẽ kết hôn. Tôi mong cô sẽ làm tốt kế hoạch chúng ta đã vạch ra.

28. Chương 28

Một tuần trôi qua thật nhanh, trong một tuần này Tiểu Băng luôn bị lôi kéo đi thử áo cưới, đi chọn thiệp các thứ khiến đầu óc cô quay cuồng.

Cô mệt mỏi nằm bệt xuống giường, mấy ngày nay cô không được nghỉ ngơi gì cả mà anh thì cũng chẳng thấy đâu. Cô nghe đâu là anh đi công tác nước ngoài ngày mai anh mới về. Cô nhắm mắt nghỉ ngơi, khi mơ màng ngủ cô cảm nhận được có người vòng tay qua ôm mình, cô giật mình tỉnh dậy, xoay đầu qua kế bên, khuôn mặt phóng đại của anh đập vào mặt cô. Anh hôn chụt vào môi cô, mỉm cười rạng rỡ nói.

- Vợ, anh về rồi.

- Không phải vài ngày nữa anh mới về sao? Sao bây giờ đã ở đây rồi? - Cô ngạc nhiên hỏi.

- Anh muốn về sớm với em, anh biết em rất cực mấy bữa nay nên anh mới về sớm để giúp em. - Anh vùi đầu vào tóc cô nói. Anh tham lam hít mùi hương của cô, mấy ngày qua, anh thật sự rất nhớ mùi hương này.

Lòng cô ngập tràn hạnh phúc. Cô vẫn không thể tin được, cô và anh sẽ kết hôn trong hai ngày nữa, đây là cô chưa từng nghĩ đến, hay nói đúng hơn là cô chưa dám nghĩ đến.

Đâu ai biết được một ngày, người mình yêu thầm lại đáp trả tình cảm của mình và lại còn cùng mình tiến đến hôn nhân.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, anh không nhịn được véo má cô cười hỏi.

- Trên mặt anh dính gì sao?

- Không. Em chỉ là không ngờ là hai ngày sau hai chúng ta sẽ kết hôn, nó cứ như là giấc mơ vậy. - Cô nép vào người anh nói.

- Anh khẳng định đây chắc chắn không phải là mơ. Chúng ta thật sự sẽ kết hôn và sống hạnh phúc với nhau.

Từ khi có cô anh phát hiện ra rằng anh cười nhiều hơn trước, cuộc sống của anh không còn nhàm chán nữa. Cô như một thiên thần bước vào cuộc sống anh khiến cho nó đảo loạn, và anh yêu thiên thần này.

” Reng...reng”

Đột nhiên một tiếng chuông điện thoại làm phá tan bầu không khí hạnh phúc của hai người, cô bắt máy lên, bên kia truyền đến một tràng cười trào phúng.

- Xin chào, Hàn Tiểu Băng, à không, hay tôi nên gọi là phu nhân chủ tịch Hoàng Thiên .

- Kì Kì?? - Cô ngạc nhiên hỏi. Làm sao mà ả biết được số điện thoại của cô?

Khi nghe thấy tên này, anh ngạc nhiên nhìn về phía cô. Kì Kì? Không phải là người phụ nữ khiến người ta chán ghét kia chứ?

-Ồ, vinh hạnh quá, phu nhân còn nhớ tôi. Đúng tôi là Kì Kì, cô đồng nghiệp lúc trước của phu nhân đây.

- Sao cô biết được số điện thoại của tôi? Cô gọi tôi có việc gì?

- Ấy ấy, phu nhân bình tĩnh đã, tại sao tôi có số của phu nhân điều này không quan trọng. Tôi muốn hẹn phu nhân một cuộc hẹn được không?

- Không. - Anh giật điện thoại nói lớn.

29. Chương 29

-Ồ, chủ tịch Hoàng Thiên đáng kính của tôi, tôi chỉ muốn cùng phu nhân gặp nhau nói chuyện một chút thôi mà. Chủ tịch sao lại làm lớn chuyện thế? - Ắ cười khanh khách nói.

- Tôi cảnh cáo cô tốt nhất đừng đụng đến cuộc sống của chúng tôi. Nếu không thì đừng trách tôi - Anh lạnh lùng nói.

- Chủ tịch sẽ làm gì tôi? Anh giết tôi sao? Hay anh sẽ hành hạ tôi? Chủ tịch à, anh nghĩ tôi sợ sao?

- Cô sợ hay không là quyền của cô. Nhưng cô thử làm phiền Tiểu Băng xem, tôi lập tức giết chết cô.

Nói lời cảnh cáo xong, anh cúp điện thoại, trước khi điện thoại tắt vẫn còn nghe thấy giọng cười trào phúng của ả ta.

Anh lo lắng xoay qua nhìn cô, cô bình thản ngồi trên giường nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

- Sao thế?

- À không. Anh nói nè, từ giờ đến ngày cưới, em không được đi đâu hết. Ở yên trong nhà cho anh. - Anh nghiêm mặt nhắc nhở.

Điều anh lo sợ đã xảy ra. Nhưng điều anh lo nhất là không biết có ai tiếp tay với ả hay không? Anh chắc là ả không dám làm một mình. Điều này chắc anh phải điều tra kĩ.

Thấy anh lơ đãng, cô lấy lấy vai anh.

- Thiên...Thiên...CHỒNG - Cô kêu to.

- À..hả? - Anh bừng tỉnh hỏi.

- Anh nghĩ gì thế? Sao lại ngây người thế?

- Không... Không có gì. Em nhớ lời dặn của anh là được rồi. - Anh vuốt tóc cô nói.

- Nhưng cứ mãi trong nhà thì chán chết đi được, em không thể trong nhà mãi - Cô phụng phịu nói.

Ở mãi trong nhà chẳng khác nào bị giam cầm. Sẽ rất chán, rất buồn, bla..bla...Cô không muốn.

- Vậy anh cho em liệt giường đến lúc ngày diễn ra hôn lễ thì sao? - Anh nham hiểm nói.

- Anh...anh nói gì thế? Em...không hiểu gì cả, em đi trước đây. - Cô cười mếu trớn. Cô thừa biết anh muốn làm gì, cô phải nhanh chóng thoát khỏi con sói này.

- Em muốn trốn? - Anh nắm tay cô và ném cô xuống giường.

- Anh làm gì thế?...em...em muốn –

Cô vừa ngồi bật dậy thì đã bị anh đè lại xuống giường. Anh nhẹ nhàng vén tóc cô nói.

- Vợ à, hay là chúng ta tân hôn trước đi.

- Không...không muốn... - Cô mếu máo.

- Nhưng em không muốn ở nhà mà...đành chịu thôi...- Anh cở áo, chậm rãi nói.

- KHÔNG...

Sau đó, ở trong phòng chỉ còn tiếng rên rỉ và cầu xin.

30. Chương 30

Cô ầm ỨC ngồi trên giường ôm bịch bím bím ăn ngấu nghiến. Cô hừ mạnh.

Đều tại anh mà mấy hôm nay cô không tài nào bước xuống giường nổi huống chi là bước đi ra ngoài. Cô cố lết vào được phòng vệ sinh đã là một kì tích rồi.

Cô thề sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra một lần nào nữa!

Anh bước vào phòng, thấy được cô vừa xem tivi vừa nhai ngấu nghiến miếng bím bím thì anh đã biết là con mèo nhỏ này còn giận anh chuyện tối hôm đó.

Anh bước đến giường cô, nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên cô.

- Tiểu Băng - Anh khẽ gọi.

-...- Không trả lời.

- Bảo bối...

-...- Không trả lời.

- Vợ...

-...- Bơ toàn tập.

- Thôi mà, đừng bơ anh nữa mà. Anh biết anh sai khi...làm hơi mạnh, nhưng em yên tâm, lần sau anh —

- Còn có lần sau?? - Cô liếc nhìn anh hỏi.

Tên này còn muốn có lần sau? Đêm hôm đó chưa đủ sao?

- Vợ à...chuyện gì cấm chứ không thể cấm chuyện này nha. Một tuần 2 lần cũng được...à một thôi. - Anh mè nheo nói.

Không phải con mèo nhỏ này muốn cấm dục anh chứ? Đừng nha. Cấm gì cũng được hết nhưng phải trừ cái này ra nha.

- Ngày mai là tổ chức hôn lễ rồi... Em...đi được chứ? - Anh ngập ngừng hỏi.

- Không phải nhờ ai đó mà em mới thành ra thế này sao? Lại còn hỏi?- Cô liếc nhìn anh nói.

Anh cười trừ, con mèo nhỏ của anh đúng là thù dai.

- Nếu em đi không được thì anh không ngại bế em vào lễ đường đâu. - Anh chậm rãi nói.

- Thôi, để em tự đi. Em cũng chưa đến mức què đâu mà cần người bế.

- Em có hồi hộp không?

- Có, em vẫn không tin được là ngày mai anh và em sẽ kết hôn, sẽ nói những lời thề trang trọng rồi sẽ sống với nhau đến đầu bạc răng long.Nghe cứ như mình đang mơ vậy. Một giấc mơ thật đẹp - Cô nhìn cửa sổ, mỉm cười nói.

- Anh phải nói với em bao nhiêu lần nữa đây, ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ MƠ. Chỉ cần qua hết ngày hôm nay, anh và em sẽ bước vào lễ đường, chúng ta sẽ nói lên những lời thề, trao nhẫn cho nhau và thành vợ chồng. Chúng ta sẽ có một đứa bé bụ bẫm... - Anh cười nhìn cô nói

- Phải...rồi chúng ta sẽ sống hạnh phúc, anh, em và con của chúng ta nữa.

Đây đúng là cuộc sống anh luôn mong ước, được cưới người mình yêu và cùng người đó có một đàn con bụ bẫm

Khi anh và cô đang tất tấp chuẩn bị cho ngày mai, thì ở trong một căn nhà nhỏ ở ngoại ô có một người phụ nữ mặc đồ đen đang gọi điện bàn bạc với ai đó.

- Ngày mai, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm. Tôi muốn cho anh Thiên có một hôn lễ đáng nhớ nhất.

31. Chương 31

- Tiểu Băng...

-....

- Bảo bối...dậy mau - Anh lay lay con sâu ngủ trên giường.

- Cho em 5 phút nữa.- Cô giờ nắm ngón tay ra khỏi chăn, ngáy ngủ nói.

- Dậy mau, hôm nay là ngày cử hành hôn lễ của chúng ta. Anh không muốn hôn lễ thiếu cô dâu đâu. - Anh cười cười lắc đầu nói. Con mèo nhỏ này không phải là quên việc quan trọng này chứ?

- Hử? - Cô mơ màng ngồi dậy. Nhớ ra hôm nay là ngày cưới của mình, cô lật đật tung mền chạy vào nhà tắm, nói vọng ra.

- Em xin lỗi, xin lỗi. Mấy giờ rồi? Sao anh không kêu em sớm hơn. Chết rồi.

Cô vệ sinh cá nhân xong chạy ra thì đã không thấy anh nữa, chỉ thấy trong phòng có rất nhiều người. Trên tay họ cầm rất nhiều thứ như vali, chiếc hộp gì đó và bla...bla.

Một người phụ nữ đứng tuổi bước ra từ đám người, cung kính nói.

- Phu nhân, chúng tôi là nhân viên trang điểm mà ông chủ mời đến để trang điểm cho phu nhân . Trong vali này là bộ váy cưới mà ông chủ đã đích thân chọn cho phu nhân. - Bà ta chỉ vào chiếc vali to đùng nằm trên giường.

Bà ta vừa dứt lời, một đám người từ phía sau đi đến chỗ cô. Cô lùi về sau theo quán tính, một nhân viên nhỏ nhẹ nói.

- Phu nhân đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn thay váy cưới cho phu nhân thôi. Mời phu nhân đi hướng này.

- À...được. - Cô đi theo đám người đó vào một căn phòng.

Đột nhiên, một cô nhân viên kéo cô vào trong phòng, cô ta nói với những người khác.

- Mọi người cứ chuẩn bị mọi thứ đi, còn việc này cứ để em lo.

- Nhưng...

Cánh cửa phòng đóng lại cắt ngang lời của nhân viên đứng bên ngoài.

Cô theo chân cô ta vào phòng thay đồ, cô ta bước đến vali cầm chiếc áo cưới lên vuốt xoa khen ngợi.

- Ông chủ đúng là có mắt nhìn. Chiếc áo cưới này thật đẹp. Nhưng tại sao người xứng đáng mặc nó lại không được mặc mà lại...- Cô ta liếc về phía cô - Để cho một con hồ ly tinh không biết xấu hổ như mày mặc. Không công bằng.

Dứt lời, cô ta xé rách chiếc áo trước sự bàng hoàng của cô.

- Cô...cô...- Cô ú ớ nói.

- Hô hô...phu nhân không nhận ra tôi sao, tôi là Kì Kì đây. Sao ngạc nhiên không? Tôi đã đi phẫu thuật thẩm mỹ để có một gương mặt mới .- Á cười lớn nói.

- Cô...sao lại...? - Cô sợ hãi lùi về sau.

- Nhờ vào phu nhân cả. Nhờ phu nhân mà tôi mất việc...không công ty nào dám nhận tôi nên tôi phải đi làm gái để có tiền sống qua ngày...và tôi bị vợ người ta đánh ghen... tạt axit lên mặt tôi. TẠI MÀY MÀ TAO MỚI THÀNH RA NHƯ THỂ NÀY. TẤT CẢ LÀ TẠI MÀY. - Á điên cuồng hét lên.

- Tôi không...

- Nhưng mày yên tâm, tao sẽ không giết mày ngay bây giờ đâu. Tao sẽ cho mày cảm nhận hết những gì mà tao đã chịu đựng. - Á tàn ác nói.

Cô định xoay người chạy thì có nguồn điện đi vào cơ thể cô làm cô bất tỉnh.

- Cô làm tốt lắm. Được rồi, rút thôi.

32. Chương 32

Thấy cô thay đồ quá lâu nên người nhân viên đứng tuổi đi xem tình hình. Đến phòng thay đồ, cửa phòng mở toan, bên trong là một đống hỗn độn, đồ vật rơi rải khắp nơi, chiếc váy cưới bị xé rách. Người nhân viên hoảng hốt chạy đi, vừa chạy vừa hét.

- Phu nhân mất tích! Phu nhân mất tích!

Nghe được lời đó, cả nhà được một phen náo loạn. Bác quản gia đang nhàn nhã uống trà cũng bị dọa cho sặc, ông vội vội vàng vàng gọi cho anh.

- Ông chủ...phu nhân...phu nhân... - Giọng ông rung rẩy.

- Tiểu Băng... Cô ấy làm sao? - Anh lo lắng hỏi.

- Dạ...phu nhân...mất tích rồi ạ.

- CÁI GÌ?

Anh mất bình tĩnh hét lên. Nghe tiếng anh hét, Nhược Phong và Tư Minh (ai còn nhớ hai anh này không ><)bước đến gần anh hỏi chuyện.

- Có chuyện gì à - Nhược Phong mở lời.

- Tiểu Băng... Cô ấy... Mất tích rồi - Anh khó khăn nói.

- Cái gì? Nhưng sao lại -

” Reng reng ”

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang lời nói của Tư Minh. Thấy số lạ, anh do dự một chút nhưng rồi anh quyết định nghe máy vì linh tính nhắc anh phải nghe máy.

- Alo?

- Xin chào chủ tịch kính yêu của tôi. Tôi nghĩ là anh đã biết tin cô dâu của anh mất tích rồi nhỉ? Hahaha - Bên kia phát ra tràng cười trào phúng.

- Cô đã làm gì cô ấy? - Anh tức giận quát vào điện thoại, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người kia. Hai người gật đầu rồi lấy điện thoại ra bắt đầu dò tìm vị trí.

- Ấy ấy tôi đã làm gì phu nhân đâu mà chủ tịch tức giận thế? Tôi chỉ muốn thông báo cho anh là anh chuẩn bị nhận quà cưới của mình đi. Chắc anh biết đó là gì rồi chứ? - Nói rồi ả nhanh chóng cúp máy.

- Sao rồi? - Anh nhìn về phía hai người kia hỏi.

Hai người nhìn anh đồng loạt lắc đầu.

-Thời gian quá ngắn nên không thể dò ra.

Anh thở dài,đang phiền não lo lắng thì anh chợt nhớ ra điều gì đó liền kêu hai người kia lấy xe . Hai người

khó hiểu nhìn anh.

- Trong nhẫn Tiểu Băng có thiết bị định vị . Mau dò xem.

- Đã thấy rồi. Cô ấy đang ở nhà kho bị bỏ hoang ở ngoại ô. - Tư Minh nhìn vào bản đồ nói.

- Được rồi! Đi thôi. - Anh phóng xe đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Trán anh ướt đầm mồ hôi, trên mặt lộ ra sự lo lắng tột độ.

” Tiểu Băng chờ anh ”

33. Chương 33

” Ào ”

Một dòng nước lạnh tạt vào mặt cô khiến cô mơ màng tỉnh lại. Cô bị cột vào một chiếc ghế đặt giữa phòng. Cô khó khăn mở mắt. Nhìn xung quanh cô phần nào biết được đây là một căn nhà kho bỏ hoang.

- Mà tỉnh chưa? - Một giọng chanh chua phát lên.

- Kì Kì? - Cô như không thể tin vào mắt mình.

- Phải phải...là tao. Sao? Bất ngờ à?

- Tôi...

- Lâu rồi không gặp mày nhỉ? Tóc đẹp đó...Da trắng đó...Đúng là loại gái được trai bao có khác...- À nắm tóc cô giật mạnh.

Cơn đau khiến cô nhăn mặt lại. Thấy vẻ mặt khốn khổ của cô ả hả hề nói.

- Đau sao? Mới như thế này mà đã đau rồi. Yên tâm... Tụi tao còn có một tiết mục còn hay hơn nhiều...

- Tụi tao...

- À à chưa giới thiệu với mày cộng sự của tao. Chứ mày nghĩ một mình tao mà làm được à...

Ả vừa dứt lời một thân ảnh màu đen bước vào trong phòng. Cô ta đi đến trước mặt cô, thẳng tay tát vào mặt cô.

- Mà còn nhớ tao không?

- Cô là...

- Tao là người yêu của anh Thiên - Na Na. Sao? Mà nhớ rồi chứ? Mà cướp người yêu tao đủ rồi nhỉ?

- Tôi không có cướp. Do cô —

” Chát ” Cô ta tát thêm một tát vào mặt cô.

- DO MÀY, LÀ DO MÀY. NẾU MÀY KHÔNG XUẤT HIỆN THÌ ANH THIÊN VẪN SẼ ĐỢI TAO. TẮT CÁ LÀ DO MÀY.- Cô ta quát, nhưng rồi cô ta đổi giọng - Nhưng không sao. Mà sẽ không có cơ hội làm phu nhân của anh ấy đâu, mà nghĩ xem, nếu hôm nay hôn lễ không có cô dâu thì sẽ rất kì...nên mà yên tâm... Tao sẽ thay mà làm đám cưới với anh ấy... Rồi gia đình sẽ nhận lại tao...rồi tao vẫn sẽ là cô tiểu thư danh giá như ngày nào...

- Kế hoạch của chúng ta ban đầu không phải vậy...- Ả lên tiếng nhắc nhở.

- Mục tiêu của cô là giết cô ta...mục tiêu của tôi là giành lại anh Thiên... Chứ cô nghĩ anh Thiên sẽ yêu một gái điếm như cô sao? Chỉ có tôi mới xứng đáng với anh ấy - Cô ta cười điên dại. Có lẽ cô ta đã phát điên khi thấy anh từ bỏ mình.

- Cô...Vậy cô nghĩ anh ta sẽ lấy một người điên như cô à? Mơ tưởng! - Ả cãi lại.

- TÔI KHÔNG ĐIÊN...TÔI KHÔNG ĐIÊN.

Thấy nội bộ của hai người kia lục đục, cô nhanh chóng suy nghĩ biện pháp thoát ra. Bây giờ trên người cô chỉ có chiếc nhẫn, điện thoại nhưng nó nằm trong túi rồi không lấy được, xung quanh quá tối nên cô không thấy được gì. Cô bắt lục.

- Được rồi sao cũng được... Bây giờ chúng ta xử lý con này cái đã...- Ả lên tiếng giải hòa cuộc tranh cãi.

- Cứ theo kế hoạch mà làm. Cô chuẩn bị hộp đi. Để tôi ở đây với cô ta.

- Được... - Ả đi ra phía bên ngoài.

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cô sợ hãi, lắp bắp nói.

- Các người định....định làm gì tôi?

- Chuẩn bị quà cưới cho anh Thiên. Mà nghĩ sao nếu quà cưới là xác chết bị phanh thây của cô dâu. Chắc vui lắm nhỉ? Hahaha

34. Chương 34

- Không... Các người thả tôi ra...Mấy người điên rồi....ĐIÊN RỒI. - Cô cố gắng vùng vẫy.

- Đúng tại tao điên rồi. Tất cả là do mày. Nếu mày không xuất hiện và quyến rũ anh Thiên của tao thì mày sẽ không bao giờ bị như thế này? Do mày ngu...mày ngu khi quyết rũ sai người. - Cô ta nắm tóc cô nói.

- Tôi không—

” Chát ”

- Câm miệng!!! Ai cho mày nói.

-...- Cô kìm nén nước mắt.

“Không được khóc...phải mạnh mẽ lên ”

- Muốn khóc à? Sao không khóc? KHÓC LỚN LÊN CHO ANH THIÊN ĐẾN CỨU MÀY.Tao nói cho mày biết, mày đừng mơ anh Thiên đến cứu mày.Không bao giờ có chuyện đó đâu....-Cô ta hả hê nói.

Cô ta vừa dứt lời, ả ta đã đem theo một chiếc hộp bước vào. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Trong lòng thầm cầu mong.

- Á haha... Mày đang cầu nguyện à? Không ai cứu mày đâu. Làm đi - Cô ta hất mặt nói.

Ả lấy ra trong túi một chiếc kim tiêm, đi đến bên cô, lẳng lơ nói

- Mày biết đây là gì không? Đây là chất kích thích, nó sẽ tăng nỗi đau của mày lên gấp mười lần... Tao đã bỏ cả đồng tiền để mua nó đấy... Mày cứ từ từ cảm nhận nỗi đau nha...

Ả ta đưa cây kim tiêm về phía cô. Nỗi sợ hãi của cô lên đến tột độ. Nước mắt cô thi nhau rơi xuống.

” Cứu em, Thiên ”

” Rầm...”

Cánh cửa nhà kho bị đập tung ra, một thân ảnh cao to xuất hiện. Anh tức giận khi thấy cô bị trói trên ghế. Hai con đàn bà này dám đối xử với bảo bối anh như vậy, hai con mụ đó sẽ phải trả giá.

Thấy anh xuất hiện, hai người bắt đầu run rẩy sợ hãi. Không ngờ là anh tìm đến đây.

- Anh Thiên, em không —

“PÀNG”

Anh rút súng bắn vào cánh tay Na Na, anh muốn cô ta sống, hành hạ bảo bối anh ra thế này mà muốn chết ngay, đâu có dễ.

-Ả...á...máu...cứu em...cứu - Thấy máu chảy, Na Na đau đớn la hét cầu cứu.

Na Na chuyển ánh mắt cầu xin qua Kì Kì, nhưng gặp ngay khuôn mặt cười thỏa mãn của ả ta. Na Na đau đớn đến ngất xỉu.

Xong một người, anh bắt đầu tiến về phía ả ta.

- Anh mà bước đến tôi liền giết chết con này - Ả kề dao vào cổ cô nói.

- Cô dám

- Sao tôi không dám...

- Tôi sẽ cho anh thấy cảnh cô dâu của anh bị cắt ra từng mảnh.Hahahaha.

” pàng...”

Sau tràng cười của ả là một tiếng súng vang lên từ phía sau ả. Ả trợn mắt nhìn về phía sau, Tư Minh đang chĩa súng vào ả. Ả không cam tâm, đã đến nước này thì liều thôi. Ả ấn con dao sâu vào cổ cô, dòng máu đỏ tươi chảy ra ướt đầm cổ áo cô.

- Cùng xuống dưới nhé, Hàn Tiểu Băng. - Ánh mắt ả chứa đầy sự hận thù.

” Pằng... Pằng ”

Anh nả hai phát súng vào đầu ả. ả nằm xuống, chết không nhắm mắt. Cô vì mệt mỏi và mất máu mà cũng bất tỉnh. Lời cuối cô nghe được là anh đang gọi tên cô.

- Tiểu Băng... Tiểu Băng...

Cô tỉnh lại là đã một tuần trôi qua. Cô khó khăn mở mắt, cổ họng khô khan, miệng mấp máy.

- Nước... Nước...

- Đây...nước của em - Anh vội vàng đi lấy nước cho cô.

- Em ngủ bao lâu rồi.

- Một tuần.

- Cô ta...- Cô ấp úng hỏi.

- Cô ta sẽ nhận được hình phạt thích đáng.

- Vậy còn đám cưới của chúng ta?

- Em yên tâm... Anh đã dời lại rồi. Khi nào em xuất viện, hai chúng ta sẽ cưới nhau. - Anh vuốt tóc cô nói.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, anh có vẻ tùy tiện, chắc anh đã vất vả chăm sóc cô những ngày qua. Lòng cô trở nên ấm áp hẳn.

Cô hồi phục rất nhanh, chỉ khoảng gần một tuần là cô đã bình phục hoàn toàn.

Hôn lễ của hai người được tổ chức trong sự chúc phúc của mọi người. Nhưng vì ba mẹ cô bận việc nên không thể tham dự được nên cô cảm thấy khá buồn, nhưng họ hứa sẽ gặp cô ngay khi xong việc.

Đến màn ném hoa, một hàng người đứng sau cô chờ cô ném hoa. Cô lấy hết sức ném về sau, bó hoa bay đến một người đàn ông, mọi người đều tỏ vẻ tiếc nuối. Người đàn ông đó không ai khác là hấn. Hấn cầm bó hoa đến trước mặt nó, nhẹ nhàng nói.

- Nếu em không ngại thì đám cưới lần sau là đám cưới chúng ta, em đồng ý chứ? - Hấn khụy gối xuống nói.

- Em đồng ý - Nó đã chờ giây phút này lâu rồi.

Hấn ôm nó cười hạnh phúc. Cô cũng mỉm cười chúc phúc cho họ.

Có lẽ ai cũng đã kiếm được hạnh phúc riêng của mình rồi. Cô đã có anh - Người đàn ông cô yêu nhất.

—Vài tháng sau —

- HOÀNG THIÊN, ANH RA ĐÂY CHO TÔI - Tiếng hét thất thanh phát ra từ phòng tắm.

- Anh đây, sao thế bà xã? - Anh hốt hải chạy vào.

- Anh xem đi, thành quả của anh nè - Cô đưa que thử thai về phía anh.

- Hai...hai vạch - Anh như không tin vào mắt mình. Vậy là anh sắp làm cha rồi.

Anh vui mừng ôm cô xoay vòng vòng. Sợ cô chóng mặt nên anh thả cô xuống, anh vui mừng đi báo cho cha mẹ biết. Nhìn anh cứ như đứa trẻ được kẹo. Cô không ngờ anh lại có lúc như trẻ con như vậy.

- Đi, chúng ta đi - Anh chạy đến kéo cô đi.

- Đi đâu?

- Đi khám thai...còn mua đồ cho bảo bối nữa...

- Nhưng —

- Không nhưng gì hết. Mau đi thôi.

Cô bắt lực làm theo lời ông bố trẻ con này.

Hạnh phúc rồi chứ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-toi-khong-muon-yeu-anh-nua>